

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

เอกสารประกอบการพิจารณา

ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

และ

ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ)

บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๖/๒๕๕๐

วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐

ฉ.พ. ๑๐๗/๒๕๕๐

จัดทำโดย
สำนักกฎหมาย

Legislative Institutional Repository of Thailand

ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

คำนำ

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เสนอโดยคณะรัฐมนตรี ชุดที่มีพลเอกสุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และบรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุม สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๖/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในราชการของวงงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยมุ่งเน้นสารประโยชน์ในเชิงอ้างอิงเบื้องต้น เพื่อประกอบการพิจารณาของสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สำนักกฎหมาย
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
กรกฎาคม ๒๕๕๐

เอกสารประกอบการพิจารณา จัดทำโดย

นายนัท ผาสุข ผู้อำนวยการสำนักกฎหมาย
นายสุชาติ พื้นทองคำ ผู้อำนวยการกลุ่มงานกฎหมาย ๒
นางสาวสมสมร นาคนาค นิตกร ๖ นางสาวจินดา สัตยาริฐานวณิชย์ นิตกร ๕
นางสาวสุนันทา เรืองฉาย นิตกร ๔ นางสาวปรางทิพย์ หวังสมนึก นิตกร ๓
นางสาวกรรณิกา พัชระ วิทยากร ๓ นางสิริกัญย์ ส่องแสง เจ้าพนักงานธุรการ ๖
นางกาญจนา ว่าบ้านเลน เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล ๒
กลุ่มงานกฎหมาย ๒ สำนักกฎหมาย โทร. ๐ ๒๕๓๑ ๘๒๘๖

ผลิตโดย

กลุ่มงานการพิมพ์ สำนักการพิมพ์ โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๗๔๑ - ๔๒
สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

ท่านสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ และผู้สนใจที่มีความประสงค์หรือต้องการที่จะศึกษาเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเป็นการล่วงหน้าก่อนวันประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สามารถสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้จากเว็บไซต์สภานิติบัญญัติแห่งชาติ www.senate.go.th

หรือขอรับเอกสารประกอบการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติได้ ในทุกวันอังคารของสัปดาห์ที่มีการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติเป็นต้นไป ที่ศูนย์บริการข้อมูลกฎหมาย วุฒิสภา อาคารรัฐสภา ๒ ชั้น ๑ หมายเลขโทรศัพท์ ๐๒ ๒๕๔ ๑๕๖๕

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ ๑ บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ความเป็นมา สาระสำคัญ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการ
กฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติ ตารางเปรียบเทียบ
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔
กับร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้อง) และตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติเงินเดือน
และเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ กับร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและ
เงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้อง)

- บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ๑
- ความเป็นมาของร่างพระราชบัญญัติ ๔
- สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ ๕
- บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบ
ร่างพระราชบัญญัติ ๑๑
- ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔
กับร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้อง) ๒๙
- ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘
กับร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้อง) ๓๓

ส่วนที่ ๒ ภาคผนวก

- ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(คณะรัฐมนตรี เป็นผู้เสนอ) ๓๗
- ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ๔๑
- พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔..... ๔๔
- พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘..... ๔๐

LIART

Legislative Institutional Repository of Thailand

ส่วนที่ ๑

- บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ความเป็นมา สาระสำคัญ
- บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ประกอบร่างพระราชบัญญัติ
- ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๙๔
กับร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้อง)
- ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติเงินเดือน
และเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘
กับร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและ
เงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้อง)

บทสรุปสำหรับสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีชุดที่มีพลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ จำนวน ๒ ฉบับ ได้แก่

๑. ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒. ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๖/๒๕๕๐ วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐

๑. ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ดังต่อไปนี้

(๑) เพิ่มเติมการพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ (เพิ่มมาตรา ๑๘ วรรคเจ็ด)

(๒) กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ อาจได้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปี (เพิ่มมาตรา ๑๘ สัตต และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๑)

เหตุผล

โดยที่ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ได้กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณและทางราชการมีความจำเป็นที่จะให้รับราชการต่อไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในทางวิชาการหรือหน้าที่ที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ จะให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปีก็ได้ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งดำรง

ตำแหน่งดังกล่าวให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มี ๕ มาตรา โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑) กำหนดให้การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโส หรือระดับทักษะพิเศษให้เป็นไปตามมาตรา ๑๙ สัตต (ร่างมาตรา ๓)

๒) กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๙ อาจรับราชการต่อไปได้ (ร่างมาตรา ๔)

๓) กำหนดให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการยื่นบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ ผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญที่ได้รับการต่อเวลาราชการ (ร่างมาตรา ๕)

๒. ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ดังต่อไปนี้

(๑) ยกเลิกอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒)

(๒) ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือนท้ายพระราชบัญญัตินี้

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ได้กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งในแต่ละประเภทตามที่กำหนดไว้ในบัญชีเงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าว และกำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินประจำตำแหน่งตามบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ ก.พ. กำหนด ดังนั้น เพื่อเป็นการรองรับบทบัญญัติของกฎหมายที่ได้ตราขึ้นไว้บังคับโดยเฉพาะแล้ว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ เพื่อให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติ

**ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและ
เงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
มี ๕ มาตรา โดยมีสาระสำคัญ ดังนี้**

๑) เพื่อยกเลิกอัตราเงินเดือนของ
ข้าราชการพลเรือน (ร่างมาตรา ๓)

๒) เพื่อยกเลิกอัตราเงินประจำตำแหน่ง
ของข้าราชการพลเรือน (ร่างมาตรา ๔)

๓) เพื่อยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนและ
เงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือน
ท้ายพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕)

ความเป็นมา

๑. ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒. ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

คณะรัฐมนตรีชุดที่มี พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์ เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติ จำนวน ๒ ฉบับ ได้แก่

๑. ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๒. ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

เพื่อให้สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา เมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๐ และได้บรรจุระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๖/๒๕๕๐ วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๐

ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีเหตุผล ดังนี้ โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ได้กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณและทางราชการมีความจำเป็นที่จะให้รับราชการต่อไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในทางวิชาการหรือหน้าที่ที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ จะให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปีก็ได้ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งดำรงตำแหน่งดังกล่าวให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้

และร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีเหตุผลดังนี้ โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ได้กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งในแต่ละประเภทตามที่กำหนดไว้ในบัญชีเงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญท้ายพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และกำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินประจำตำแหน่งตามบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญท้ายพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ ก.พ. กำหนด ดังนั้น เพื่อเป็นการรองรับบทบัญญัติของกฎหมายที่ได้ตราขึ้นใช้บังคับโดยเฉพาะแล้ว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ เพื่อให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

LIART

สาระสำคัญ
ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ดังต่อไปนี้

(๑) เพิ่มเติมการพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ (เพิ่มมาตรา ๑๙ วรรคเจ็ด)

(๒) กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ อาจให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปี (เพิ่มมาตรา ๑๙ สัตต และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๑)

๑.๒ เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ได้กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณและทางราชการมีความจำเป็นที่จะให้รับราชการต่อไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในทางวิชาการหรือหน้าที่ที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัวในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ จะให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปีก็ได้ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งดำรงตำแหน่งดังกล่าวให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัตินี้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

๓. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

LIRT

๔. วันใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒)

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

๕. เนื้อหาของร่างพระราชบัญญัติ

๕.๑ กำหนดให้การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโส หรือระดับทักษะพิเศษให้เป็นไปตามมาตรา ๑๙ สัตต (ร่างมาตรา ๓)

ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคเจ็ดของมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จ บำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔

“การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๙ สัตต”

๕.๒ กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๙ อาจรับราชการต่อไปได้ (ร่างมาตรา ๔)

ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๙ สัตต แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔

“มาตรา ๑๙ สัตต ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๙ อาจรับราชการต่อไปได้ตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน”

๕.๓ กำหนดให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการยื่นบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิหรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ ผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญที่ได้รับการต่อเวลาราชการ (ร่างมาตรา ๕)

ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIART

“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุม เกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับ บำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๕ ตริ มาตรา ๑๕ จัตวา และมาตรา ๑๕ สัตต ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้น และกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งจะพ้นจากราชการ เมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือน ในสถาบันอุดมศึกษาและข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปี บริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวง แจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ แจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง”

สาระสำคัญ
ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
(ฉบับที่ ..) พ.ศ.

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ดังต่อไปนี้

(๑) ยกเลิกอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือน (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒)

(๒) ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือน ท้ายพระราชบัญญัตินี้

๑.๒ เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ได้กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งในแต่ละประเภทตามที่กำหนดไว้ในบัญชีเงินเดือนขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญท้ายพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และกำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินประจำตำแหน่งตามบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญท้ายพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ ก.พ. กำหนด ดังนั้น เพื่อเป็นการรองรับบทบัญญัติของกฎหมายที่ได้ตราขึ้นไว้บังคับโดยเฉพาะแล้ว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ เพื่อให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ (ร่างมาตรา ๑)

พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

๓. คำปรารภ

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง

LIRT

๔. วันใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๒)

พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

๕. เนื้อหาของพระราชบัญญัติ

๕.๑ เพื่อยกเลิกอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือน (ร่างมาตรา ๓)

ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ อัตราเงินเดือนข้าราชการทหาร ทหารกองประจำการ นักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และอัตราตำแหน่งและเงินเดือนข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้”

๕.๒ เพื่อยกเลิกอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือน (ร่างมาตรา ๔)

ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒ อัตราเงินประจำตำแหน่งและการรับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร และข้าราชการตำรวจประเภทใด ตำแหน่งใด จะได้รับเงินประจำตำแหน่งท้ายพระราชบัญญัตินี้ในอัตราใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

เงินประจำตำแหน่งไม่ถือเป็นเงินเดือน”

LIRT

**๕.๓ เพื่อยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการ
พลเรือนท้ายพระราชบัญญัตินี้ (ร่างมาตรา ๕)**

ให้ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน และบัญชีอัตรา
เงินประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือนท้ายพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
พ.ศ. ๒๕๓๘

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
 ประกอบร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.
 ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
 และร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๓/๑๐๙ ลงวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาความว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๘ อนุมัติหลักการร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ที่สำนักงาน ก.พ. เสนอ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมตามความเห็นคณะทำงานพิจารณาปรับปรุง ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ซึ่งมีรองนายกรัฐมนตรี (นายวิษณุ เครืองาม) เป็นประธานแล้ว และให้ส่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา โดยให้ตั้ง คณะกรรมการกฤษฎีกา คณะพิเศษ ขึ้นพิจารณา โดยให้ความเห็นของคณะทำงาน และ ข้อสังเกตของสำนักงาน ก.พ.ร. รวมทั้งข้อสังเกตของคณะรัฐมนตรีที่เห็นควรให้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลในการบริหารราชการแบบ บูรณาการและลดขนาดกำลังคนภาครัฐไปพิจารณาด้วย และโดยที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็น ร่างกฎหมายที่คณะรัฐมนตรีถือว่าจำเป็นต่อการบริหารราชการแผ่นดิน ตามมาตรา ๑๗๓ ของ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งจะเชื่อมโยงกับร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้อง อื่น เช่น ร่างกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน และร่างกฎหมายว่าด้วยวิธีการ งบประมาณ เป็นต้น จึงให้เสนอร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องข้างต้น เพื่อจะได้เสนอไปยังสภาผู้แทนราษฎรพร้อมกัน ทั้งนี้ ให้พิจารณาเสนอร่างหลักเกณฑ์ที่จะต้องออกเป็นอนุบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการพลเรือน วิสามัญไปประกอบการพิจารณาด้วย เพื่อความชัดเจนยิ่งขึ้น

ในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้เสนอให้คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ตรวจพิจารณา โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ. สำนักงานงบประมาณ และสำนักงาน ก.พ.ร.) และผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) เป็นผู้แทนชี้แจงรายละเอียด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นสมควร จัดทำบันทึกประกอบร่างฯ ดังต่อไปนี้

๑. หลักการของร่างพระราชบัญญัติ

ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ที่สำนักงาน ก.พ. เสนอเพื่อปรับปรุงพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล การปฏิรูประบบราชการ และทิศทางการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐที่มุ่งเน้นการบริหารงานแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ ปรับบทบาทของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนไม่ให้ซ้ำซ้อนกับบทบาทของคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ และปรับบทบาทของสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนไม่ให้ซ้ำซ้อนกับสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ และกำหนดให้มีตำแหน่งข้าราชการพลเรือนวิสามัญ รวมทั้งปรับปรุงระบบตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญให้จำแนกตามกลุ่มลักษณะงาน ให้มีกระบวนการสรรหาบุคคลในระบบเปิดเพื่อบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่งในบางกรณี และกระจายอำนาจการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดดำเนินการมากขึ้น

๒. ข้อสังเกตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๒.๑ คณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ ๗ (ฝ่ายกฎหมาย) ได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว มีมติให้ตั้งคณะทำงานพิจารณาปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. โดยมีรองนายกรัฐมนตรี (นายวิษณุ) เป็นประธาน เพื่อพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยเห็นว่าแนวทางในการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว ควรต้องคำนึงถึงเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) พระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ที่ทรงแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนตามมาตรา ๒๒๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ยังคงมีอยู่

(๒) บทบาทอำนาจหน้าที่ระหว่าง ก.พ. กับ ก.พ.ร. ต้องมีความชัดเจนไม่ซ้ำซ้อนกัน

(๓) โครงสร้างของระบบราชการใหม่ต้องเอื้อต่อร่างพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ที่ ก.พ.ร. ปรับปรุงใหม่ โดยเน้นการกระจายอำนาจให้กระทรวงต่าง ๆ ไปจัดทำภารกิจที่สามารถทำได้เอง รวมทั้งความเป็นธรรมในระบบราชการในเรื่องการแต่งตั้ง อุทธรณ์ ร้องทุกข์ เป็นต้น

(๔) ความสอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ

โดยเห็นควรแก้ไขและมีความเห็นในแต่ละมาตราดังนี้

(๑) การแก้ไขเพิ่มเติมให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการพิจารณาของ ก.พ.ร. คือ

(๑.๑) ร่างมาตรา ๔ บทนิยาม เช่น คำว่า “กระทรวง” “กรม” “อธิบดี” “ส่วนราชการที่มีฐานะเป็นกรม...”

(๑.๒) ร่างมาตรา ๔ (๒) ที่กำหนดให้ ก.พ. มีอำนาจเสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่คณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับวิธีการทำงานของข้าราชการให้ได้มาตรฐาน

(๒) การแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดในแต่ละมาตรา

(๒.๑) ร่างมาตรา ๗ อำนาจหน้าที่ของ ก.พ. ควรย้ายไปเป็นร่างมาตรา ๑๐ และเพิ่มเติมให้ประธาน ก.พ. หรือประธาน ก.พ.ร. มีอำนาจดำเนินการตามมาตรานี้ในกรณีที่มีปัญหาได้

(๒.๒) ร่างมาตรา ๑๐ อำนาจของรัฐมนตรี ควรนำไปรวมไว้ในร่างมาตรา ๙ (๔)

(๒.๓) ร่างมาตรา ๙ (๕) (๖) และ (๑๐) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการดำเนินการของข้าราชการฝ่ายพลเรือน สมควรแก้ไขด้วยคำที่กล่าวถึงข้าราชการพลเรือนเป็น “ข้าราชการฝ่ายพลเรือน”

(๒.๔) ร่างมาตรา ๑๓ (๑๑) การดูแลทุนของสำนักงาน ก.พ. ควรให้สำนักงาน ก.พ. มีอำนาจหน้าที่ดูแลรวมถึงการไปศึกษาโดยทุนส่วนตัวด้วย เนื่องจากในปัจจุบันในการศึกษาในต่างประเทศของนักเรียนนักศึกษาโดยใช้ทุนส่วนตัวเป็นจำนวนมากและเมื่อเกิดปัญหาจะไม่ได้รับการดูแลช่วยเหลืออย่างเต็มที่เพราะไม่มีกฎหมายให้อำนาจไว้

(๒.๕) การจัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลตามร่างมาตรา ๑๓ (๑๔) เป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการบริหารงานบุคคลของข้าราชการที่คณะรัฐมนตรีควรได้รับทราบ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้ต้องเสนอคณะรัฐมนตรีด้วย

(๒.๖) คำว่า “การบริหารทรัพยากรบุคคล” ที่กำหนดไว้ในร่างมาตราต่าง ๆ นั้น โดยทั่วไปแล้วคำว่า “ทรัพยากร” จะหมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติซึ่งเป็นวัตถุไม่ได้หมายถึงคน สมควรพิจารณาว่าจะใช้คำอื่นแทนได้หรือไม่ เช่น ใช้คำว่า “การบริหารงานบุคคล” เป็นต้น แต่หากจะคงคำว่า “การบริหารทรัพยากรบุคคล” ไว้ ก็ต้องกำหนดบทนิยามความหมายให้ชัดเจน

(๒.๗) ร่างมาตรา ๒๕ การกำหนดองค์ประชุมของคณะกรรมการพิทักษ์คุณธรรม ที่กำหนดให้ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม อาจเกิดปัญหาในการตีความได้ว่า ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของกรรมการทั้งหมดที่มาประชุมได้ สมควรที่จะกำหนดให้ชัดเจนว่ามีจำนวนกี่คนจึงถือว่าเป็นองค์ประชุม และควรกำหนดเพิ่มเติมให้กรณีที่กรรมการไม่มาประชุมต้องเสนอความเห็นและลงมติเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้า และในกรณีที่กรรมการไม่เสนอความเห็นและลงมติควรกำหนดบทลงโทษไว้ด้วย เนื่องจากคณะกรรมการพิทักษ์คุณธรรมเป็นคณะกรรมการที่มีความสำคัญในการพิจารณาโทษทางวินัย การประชุมและการลงมติของคณะกรรมการมีความสำคัญอย่างยิ่ง

(๒.๘) ร่างมาตรา ๒๘ (๔) การกำหนดคุณสมบัติทั่วไปของข้าราชการพลเรือน ที่กำหนดให้ต้องไม่เป็นกรรมการพรรคการเมืองนั้น ควรพิจารณาให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยพรรคการเมืองด้วย และความในร่างมาตรา ๒๘ (๔) ที่กำหนดคุณสมบัติของข้าราชการต้องไม่เป็นบุคคลล้มละลายนั้น ปัจจุบันจะเหมาะสมกับสภาวะการณ์หรือไม่ สมควรให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาในเรื่องดังกล่าวในชั้นตรวจพิจารณา

(๒.๔) ร่างมาตรา ๓๔ บทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการจัดระเบียบข้าราชการพลเรือน ควรนำไปบัญญัติเป็นมาตราแรกของลักษณะบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับข้าราชการพลเรือน ก.พ. และอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. และให้แก้ไขคำว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้” เป็น “ข้าราชการพลเรือนตามพระราชบัญญัตินี้”

(๒.๑๐) ร่างมาตรา ๓๘ วรรคสอง การจัดประเภทตำแหน่งและระดับตำแหน่ง ควรมีข้อกำหนดเพื่อให้เกิดความชัดเจนในการย้ายประเภทตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญได้ โดยอาจแก้ไขความในวรรคนี้เป็น “การจัดประเภทตำแหน่งและระดับตำแหน่ง การขอย้ายประเภทตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎ ก.พ.”

(๒.๑๑) ร่างมาตรา ๔๒ การนำบัญชีเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง กำหนดไว้เป็นบัญชีแนบท้ายร่างพระราชบัญญัติ อาจมีความไม่คล่องตัวและไม่สอดคล้องกับระบบบัญชีอัตราเงินเดือนของข้าราชการประเภทต่าง ๆ ซึ่งรวมบัญชีเงินเดือนของข้าราชการส่วนใหญ่ไว้ภายใต้กฎหมายเดียวกัน สมควรคงบัญชีเงินเดือนฯ ไว้เช่นเดิมแล้วไปปรับแก้ในกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งแทน โดยให้สำนักงาน ก.พ. รับไปประสานกับกระทรวงการคลัง ในการแก้ไขกฎหมายดังกล่าวให้สอดคล้องกันต่อไป

(๒.๑๒) ร่างมาตรา ๔๔ การบรรจุข้าราชการพลเรือนสามัญผู้สอบแข่งขันได้ ซึ่งมีความสัมพันธ์กับความในร่างมาตรา ๔๖ ควรรวมเป็นมาตราเดียวกัน โดยตัดความในมาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ออก และให้นำความในวรรคสองไปอยู่ในร่างมาตรา ๔๔ วรรคสอง

(๒.๑๓) ร่างมาตรา ๕๐ การกำหนดผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญ ควรกำหนดให้มีความยืดหยุ่นเพื่อรองรับในอนาคตที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสภาวะการณ์ โดยอาจนำหลักการสำคัญมากำหนดไว้ และให้ไปออกกฎ ก.พ. กำหนดรายละเอียด ทั้งนี้ การแต่งตั้งต้องสอดคล้องกับมาตรา ๒๒๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ด้วย

(๒.๑๔) ร่างมาตรา ๕๕ ยังไม่ครอบคลุมถึงข้าราชการที่ไปประจำในต่างประเทศ จึงควรเพิ่มเติมไว้เป็นวรรคสอง ว่า “สำหรับการไปประจำการในต่างประเทศ” ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด

(๒.๑๕) ร่างมาตรา ๖๐ การสั่งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ประจำ อาจมีกรณีที่จะต้องสั่งให้ไปประจำในส่วนราชการอื่น ควรเพิ่มให้ผู้มีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๐ มีอำนาจสั่งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ประจำส่วนราชการอื่น ๆ ด้วย

(๒.๑๖) ร่างมาตรา ๖๒ ข้อความที่กำหนดว่า “...ตามหลักการจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ” นั้น ควรตัดถ้อยคำว่า “สามัญ” ออก เพื่อให้สอดคล้องกับร่างมาตรา ๓๔

(๒.๑๗) ร่างมาตรา ๖๕ การเลื่อนชั้นเงินเดือน ต้องสอดคล้องกับอำนาจการสั่งบรรจุและแต่งตั้งตามมาตรา ๕๐ จึงควรตัดข้อความว่า “(๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) หรือ (๘)” ออก นอกจากนี้ ความในวรรคสอง การเลื่อนเงินเดือนข้าราชการพลเรือน

สามัญในราชการบริหารส่วนภูมิภาค ควรปรับปรุงให้สอดคล้องกับอำนาจผู้ว่าราชการจังหวัด CEO
ด้วย

(๒.๑๘) ร่างมาตรา ๗๒ จรรยาของข้าราชการพลเรือน ควรกำหนดให้สอดคล้องกับมาตรา ๗๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ โดยอาจปรับด้วยคำในวรรคสอง เป็น “เพื่อให้การบริหารราชการเป็นไปโดยมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุดตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน ให้ข้าราชการพลเรือนสามัญดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายเพื่อรักษาประโยชน์ส่วนรวม อำนวยความสะดวกและให้บริการแก่ประชาชน และอย่างน้อยให้ยึดถือและปฏิบัติตามค่านิยมสร้างสรรค์ดังนี้...” และโดยที่อาจมีค่านิยมสร้างสรรค์ประการอื่นเพิ่มเติมอีก จึงควรกำหนดให้ ก.พ. ไปกำหนดเพิ่มเติมได้ด้วย โดยอาจปรับด้วยคำในวรรคท้ายว่า “ทั้งนี้ ก.พ. อาจกำหนดค่านิยมสร้างสรรค์ประการอื่นเพิ่มเติม และกำหนดการอันพึงปฏิบัติและการอันไม่พึงปฏิบัติไว้ในข้อบังคับ ก.พ. ว่าด้วยจรรยาบรรณของข้าราชการพลเรือน โดยนำค่านิยมสร้างสรรค์ตามวรรคสองมาเป็นแนวทางสำคัญในการกำหนดด้วยก็ได้”

(๒.๑๙) ร่างมาตรา ๘๘ ที่กำหนดว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องไม่กระทำการใด ๆ ในลักษณะที่เป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศต่อกัน” ควรตัดด้วยคำว่า “ต่อกัน” ออก เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

(๒.๒๐) ร่างมาตรา ๙๖ วรรคสอง ควรแก้ไขให้ผู้บังคับบัญชาอาจใช้ดุลพินิจกันไว้เป็นพยาน หรือพิจารณาลดหย่อนโทษทางวินัยได้ และปรับแก้ไขในวรรคท้ายให้สอดคล้องกัน โดยอาจแก้เป็น “หลักเกณฑ์และวิธีการการให้ข้อมูล การให้บำเหน็จความชอบ การกันเป็นพยาน การลดหย่อนโทษทางวินัย และการให้ความคุ้มครองพยาน ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.” เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

(๒.๒๑) ร่างมาตรา ๙๗ การดำเนินการทางวินัยเป็นเรื่องเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินการอาจต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามสภาวะการณ์ สมควรพิจารณากำหนดไว้เฉพาะหลักการสำคัญที่เป็นหลักประกันในการให้ความเป็นธรรม ส่วนขั้นตอนและวิธีการอาจกำหนดให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกาได้

(๒.๒๒) ร่างมาตรา ๙๘ วรรคหนึ่ง การลดหย่อนโทษ เพื่อให้มีความยืดหยุ่นในการพิจารณาลดหย่อนโทษตามความหนักเบาของการกระทำความผิดและพฤติการณ์แห่งการกระทำ ควรตัดด้วยคำว่า “แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก” ออก สำหรับการกระทำผิดที่ไม่ควรลดโทษต่ำกว่าปลดออก ควรเป็นแนวปฏิบัติที่กำหนดโดยมติคณะรัฐมนตรี

(๒.๒๓) ร่างมาตรา ๑๐๗ การต่อเวลาราชการเป็นเรื่องที่มีความสำคัญควรมีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนที่แสดงให้เห็นได้ว่าเป็นกรณีที่จะเป็นประโยชน์แก่ราชการอย่างยิ่ง สมควรแก้ไขความในวรรคสามเป็น “การต่อเวลาราชการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญจะต้องออกจากราชการตาม (๒) รับราชการต่อไป จะกระทำได้เมื่อ ก.พ. เห็นว่าเป็นประโยชน์แก่ทางราชการอย่างยิ่งและได้มีการประเมินคุณสมบัติตามลักษณะงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา”

(๒.๒๔) ร่างมาตรา ๑๐๔ การออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ไม่ควรนำการออกจากราชการเพื่อรับบำนาญมากำหนดไว้ในมาตรานี้ และการกำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำนาญเหตุทดแทน ควรให้เพิ่มข้าราชการพลเรือนที่รับราชการมานานมีสิทธิได้รับบำนาญเหตุทดแทนด้วย ดังนั้น ควรปรับปรุงความในมาตรานี้ใหม่ โดยให้สำนักงาน ก.พ. รับไปประสานกับกระทรวงการคลังซึ่งรักษาการตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการด้วย เพราะการแก้ไขดังกล่าวอาจกระทบกับกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการ

(๒.๒๕) ร่างมาตรา ๑๑๔ การอุทธรณ์คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. โดยที่ ก.พ.ค. เป็นคณะกรรมการที่มีผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีคุณสมบัติสำหรับการเป็นกรรมการที่กำหนดไว้เป็นพิเศษ ซึ่งเป็นหลักประกันในความยุติธรรมได้อย่างดี ดังนั้น จึงควรกำหนดให้คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ให้เป็นอันถึงที่สุด และหากผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วย ก็ให้มีสิทธิฟ้องคดีเฉพาะในข้อกฎหมายต่อศาลปกครอง โดยอาจปรับแก้ข้อความว่า “คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค. ให้เป็นอันถึงที่สุด แต่ดำเนินการที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้มีสิทธิฟ้องคดีเฉพาะในข้อกฎหมายต่อศาลปกครองสูงสุดได้ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง”

(๒.๒๖) ร่างมาตรา ๑๑๕ การขยายระยะเวลาการพิจารณาอุทธรณ์ เพื่อเป็นหลักประกันการให้ความเป็นธรรมและสอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง สมควรกำหนดให้เมื่อมีการขยายระยะเวลาอุทธรณ์ต้องแจ้งผู้อุทธรณ์ทราบด้วย โดยอาจปรับแก้ข้อความว่า “การพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ตามมาตรา ๑๑๕ ต้องแล้วเสร็จภายในสองร้อยสี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. ที่ทำให้การพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ก็ให้ขยายระยะเวลาได้อีกไม่เกินสองครั้ง โดยแต่ละครั้งจะต้องไม่เกินหกสิบวัน และแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบ”

(๒.๒๗) ร่างมาตรา ๑๒๐ ที่กำหนดให้การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์อยู่ในอำนาจของ ก.พ.ค. นั้น นับว่าเป็นหลักประกันในการให้ความเป็นธรรมกับผู้ร้องทุกข์เพียงพอแล้ว จึงควรกำหนดให้คำวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ของ ก.พ.ค. เป็นที่สุด และไม่อยู่ในบังคับกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง

(๒.๒๘) ร่างมาตรา ๑๒๔ การร้องเรียนเกี่ยวกับระบบคุณธรรม ควรเป็นเรื่องที่สามารถดำเนินการโดยผู้มีส่วนได้เสีย และหากมีคำสั่งให้เปลี่ยนแปลงเรื่องที่ได้กระทำไปแล้ว ควรมิบทรองรับการกระทำดังกล่าวด้วย

(๒.๒๙) ร่างมาตรา ๑๒๕ ข้าราชการพลเรือนวิสามัญเป็นบทบัญญัติที่รองรับการบริหารราชการตามยุทธศาสตร์ของรัฐบาล ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องใช้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถเป็นพิเศษเพื่อดำเนินการตามยุทธศาสตร์ของรัฐบาลให้เกิดผลสำเร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยเมื่อได้บรรจุเข้าเป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญแล้ว จะต้องมิให้อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายในการปฏิบัติราชการเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนสามัญ ซึ่งในส่วนราชการที่ได้กำหนดให้เป็นหน่วยงานยุทธศาสตร์อาจต้องมีข้าราชการพลเรือนวิสามัญจำนวนหนึ่งที่เพียงพอ

สำหรับการปฏิบัติการที่กำหนด อย่างไรก็ตาม ในเรื่องนี้หากไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ดำเนินการที่ชัดเจนและเป็นธรรม อาจเกิดปัญหาและผลกระทบต่อระบบราชการ รวมทั้งขวัญและ กำลังใจของข้าราชการพลเรือนสามัญในภาพรวมด้วย จึงสมควรพิจารณาปรับปรุงร่างมาตรา ๑๒๕ ให้สอดคล้องกับหลักการดังกล่าว

(๒.๓๐) ร่างมาตรา ๑๒๗-๑๓๖ บทเฉพาะกาล ปัจจุบันมีกฎหมาย ว่าด้วยข้าราชการประเภทต่าง ๆ หลายฉบับได้บัญญัติให้นำพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพล เรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ไปใช้บังคับโดยอนุโลม หากไม่มีบทเฉพาะกาลรองรับให้การดำเนินการตาม พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ยังคงใช้ได้ต่อไปก็อาจเกิดปัญหาการใช้ บังคับได้ สมควรเพิ่มเติมบทเฉพาะกาลในเรื่องนี้ไว้ด้วย

๒.๒ สำนักงาน ก.พ.ร. มีความเห็นดังนี้

(๑) ในเรื่องบทบาทหน้าที่ของ ก.พ. นั้น เห็นว่า ก.พ. ควรจะได้เปลี่ยน บทบาทจากที่ได้เคยทำมาแต่เดิมซึ่งเป็นผู้กำหนดนโยบายและมาตรการต่าง ๆ แล้วให้ทุกส่วน ราชการปฏิบัติตามไปเป็นการกระจายอำนาจการบริหารงานบุคคลให้ส่วนราชการมากขึ้น โดยเปิด โอกาสให้กระทรวงที่มีความพร้อมสามารถที่จะกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารงานบุคคลของ ตนเองได้ ภายใต้กรอบหลักเกณฑ์กลางที่ ก.พ. เป็นผู้กำหนด และเมื่อกระทรวงกำหนด หลักเกณฑ์การบริหารงานบุคคลเหล่านั้นแล้ว ก็ให้ส่งหลักเกณฑ์ดังกล่าวไปให้ ก.พ. ทราบ เพื่อ ทักท้วงว่าหลักเกณฑ์ดังกล่าวสอดคล้องกับหลักเกณฑ์กลางที่ ก.พ. กำหนดหรือไม่ และหาก ก.พ. เห็นว่าไม่สอดคล้อง ก.พ. ก็สามารถให้กระทรวงปรับแก้ไขให้เหมาะสมต่อไปได้ ทั้งนี้ เพื่อให้การ บริหารงานบุคคลภาคราชการสอดคล้องกับทิศทางการบริหารราชการแนวใหม่

(๒) ในส่วนอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. ตามร่างมาตรา ๙ นั้น เห็นว่า ความใน (๒) บัญญัติซ้ำซ้อนกับความใน (๑) เพราะความใน (๑) ได้บัญญัติให้ ก.พ. มีอำนาจหน้าที่ เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่คณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและยุทธศาสตร์ รวมถึงวิธีการและ มาตรฐานการบริหารทรัพยากรบุคคลอยู่แล้ว ซึ่งความหมายของคำว่า “การบริหารทรัพยากร บุคคล” นั้นครอบคลุมรวมไปถึงการพัฒนาบุคคลด้วยแล้ว ไม่จำเป็นต้องแยกออกมาเป็นการ เฉพาะ นอกจากนี้ความตอนท้ายของ (๒) ก็เป็นการซ้ำซ้อนกับบทบาทอำนาจหน้าที่ของ ก.พ.ร. ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๑/๑๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วย จึงเห็นควรตัดความใน (๒) ของร่างมาตรา ๙ ออกทั้งหมด และควรเพิ่มความเป็น วรรคสองใน (๑) ของร่างมาตรา ๙ ว่า “พิจารณาหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารทรัพยากรบุคคล ของกระทรวงที่คณะกรรมการบริหารงานบุคคลของกระทรวงกำหนด”

(๓) ในส่วนของการกำหนดตำแหน่งที่บัญญัติในลักษณะ ๒ มาตรา ๓๗ และมาตรา ๓๘ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติในทั้งสองมาตราดังกล่าวยังเป็นการกำหนดตำแหน่งใน ลักษณะที่มีโครงสร้างสายการบังคับบัญชาในแนวตั้งหลายระดับอยู่เช่นเดิม เพียงแต่ยกเลิกระดับ ตำแหน่งลงไปบ้างเท่านั้น ซึ่งก็ไม่สอดคล้องกับแนวคิดการจัดโครงสร้างองค์การสมัยใหม่ (flat organization) และระบบการบริหารงานบุคคลตามหลักการบริหารราชการแนวใหม่ที่มุ่งจะให้ ข้าราชการแต่ละคนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงในงานวิชาชีพมีความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ได้ในตำแหน่ง

ของตนเอง (lateral career movement within a band) โดยไม่ต้องเปลี่ยนสายอาชีพไปดำรงตำแหน่งเป็นผู้บริหารจึงจะมีความก้าวหน้าได้ เพราะมีฉะนั้นแล้วระบบราชการต้องสูญเสียบุคลากรวิชาชีพโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสายงานขาดแคลน เช่น แพทย์ วิศวกร นักวิทยาศาสตร์ เป็นต้น ไปด้วยกับการเปลี่ยนสายอาชีพของบุคลากรไปเป็นผู้บริหารดังกล่าว จึงเห็นควรปรับปรุงแก้ไขมาตรา ๓๗ ใหม่ โดยลดช่วงชั้นของตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญเหลือเพียง ๓ สาย (Band) คือ ๑. ตำแหน่งสายบริหาร ๒. ตำแหน่งสายชำนาญการ ๓. ตำแหน่งสายปฏิบัติงาน และในมาตรา ๓๘ เห็นควรปรับปรุงแก้ไขใหม่โดยไม่ควรเรียกเป็น “ระดับตำแหน่ง” แต่อาจมีการแบ่งเป็นช่วง (zone หรือ sub-band) ทั้งนี้ เพื่อที่จะเป็นการแสดงให้เห็นว่าในการบริหารราชการแนวใหม่นี้จะไม่เน้นที่สายการบังคับบัญชาโดยติดกับระดับตำแหน่งอีกต่อไป แต่จะยึดที่ผลงานและผลสัมฤทธิ์ของงานของตัวข้าราชการเอง อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ในการบริหารเงินเดือนอีกด้วย

นอกจากนี้ ควรแยกตำแหน่งสายปฏิบัติงานออกเป็น ๒ กลุ่มงานย่อย คือ กลุ่มย่อยที่หนึ่งเป็นกลุ่มงานวิชาชีพ และกลุ่มย่อยที่สองคือกลุ่มงานสนับสนุนและงานธุรการ โดยในแต่ละกลุ่มงานย่อยก็อาจแบ่งออกเป็นช่วง ๔-๕ ช่วง ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานสามารถมีความเจริญก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ไปได้เรื่อยๆ ในสายของตนตามผลงานและผลสัมฤทธิ์ของแต่ละบุคคล

๒.๓ กระทรวงมหาดไทย เห็นว่า ควรกำหนดเพิ่มเติมในบทเฉพาะกาลของร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. โดยระบุให้องค์กรที่นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับโดยอนุโลมสามารถใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อไปอีกระยะหนึ่งจนกว่าจะมีการปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ปรับปรุงใหม่

๓. สาระสำคัญของร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. รวมทั้งได้พิจารณาข้อสังเกตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว มีการแก้ไขเพิ่มเติมร่างพระราชบัญญัตินี้ดังต่อไปนี้

(๑) แก้ไขเพิ่มเติมบันทึกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

(๒) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๔)

(๓) แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน โดยตัดตำแหน่งเลขาธิการ ก.พ.ร. ออก และแก้ไขเพิ่มเติมลักษณะต้องห้ามของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิให้สอดคล้องกับกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง (ร่างมาตรา ๖)

(๔) แก้ไขเพิ่มเติมวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจากเดิมที่กำหนดให้อยู่ในตำแหน่งได้คราวละสองปี เป็นให้อยู่ในตำแหน่งได้คราวละสามปี เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนมีความต่อเนื่อง (ร่างมาตรา ๗)

(๕) แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. ให้มีอำนาจหน้าที่หลักในการเสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่คณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและยุทธศาสตร์การบริหารทรัพยากรบุคคลของบุคลากรภาครัฐ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรฐานการบริหารและพัฒนาทรัพยากรบุคคลของข้าราชการพลเรือน เพื่อให้ส่วนราชการใช้เป็นแนวทาง และให้ความเห็นชอบกรอบอัตรากำลังของส่วนราชการ รวมทั้งวางกฎเกณฑ์และมาตรฐานเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคล ตลอดจนกำกับดูแล ติดตามและประเมินผลการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการพลเรือนในส่วนราชการเพื่อรักษาความเป็นธรรมและมาตรฐาน

นอกจากนั้น ได้แก้ไขอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. ให้มีความถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๘)

(๖) กำหนดให้ ก.พ. แจ้งกระทรวง กรม หรือผู้มีหน้าที่ซึ่งไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ดำเนินการแก้ไข ยกเลิก หรือยุติการดำเนินการดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนดในกรณีที่ ก.พ. มีมติว่า กระทรวง กรม หรือผู้มีหน้าที่ปฏิบัติไม่ปฏิบัติ หรือปฏิบัติโดยขัดหรือแย้งกับแนวทางที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ หากปรากฏว่ากระทรวง กรม หรือผู้มีหน้าที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ดำเนินการตามมติ ก.พ. ภายในเวลาที่กำหนดโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ถือว่าปลัดกระทรวง อธิบดี หรือผู้มีหน้าที่กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยการดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษในกรณีดังกล่าวให้เป็นหน้าที่ของ ก.พ. (ร่างมาตรา ๙)

(๗) แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้ ก.พ. จัดให้มีการประชุมเพื่อหารือร่วมกันระหว่างผู้แทน ก.พ. ผู้แทน ก.พ.ร. และผู้แทนองค์กรกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการฝ่ายพลเรือนประเภทต่าง ๆ เพื่อกำหนดมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์กลางการบริหารทรัพยากรบุคคลให้มีมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์เดียวกัน หรือกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับวิธีการบริหารทรัพยากรบุคคล และให้เสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อให้ความเห็นชอบให้ใช้บังคับกรณีดังกล่าวกับข้าราชการฝ่ายพลเรือนทุกประเภท (ร่างมาตรา ๑๐)

(๘) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการประชุมโดยกำหนดให้นำบทบัญญัติว่าด้วยคณะกรรมการที่มีอำนาจดำเนินการพิจารณาทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับแก่การประชุม ก.พ. โดยอนุโลม (ร่างมาตรา ๑๑)

(๙) แก้ไขเพิ่มเติมโดยกำหนดให้จำนวน คุณสมบัติ หลักเกณฑ์และวิธีการแต่งตั้ง อ.ก.พ. วิสามัญ ตลอดจนวิธีการได้มา วาระการดำรงตำแหน่ง และการพ้นจากตำแหน่งให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. (ร่างมาตรา ๑๒)

(๑๐) แก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของสำนักงาน ก.พ. ให้มีความถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ของ ก.พ. (ร่างมาตรา ๑๓)

(๑๑) แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ. สามัญ จากที่กำหนดให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. เป็นการกำหนดองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ. สามัญ ไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เนื่องจากองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่เป็นสิ่งสำคัญจึงจำเป็นต้องบัญญัติไว้ในกฎหมายแม่บทแทนที่กำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรองเพื่อเป็นหลักประกันในการปฏิบัติหน้าที่

นอกจากนั้น กำหนดให้มีคณะกรรมการสามัญประจำส่วนราชการอื่น นอกจากกระทรวง กรมหรือจังหวัดเพื่อรองรับในกรณีที่มีส่วนราชการอื่น โดยการเรียกชื่อ องค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ของ อ.ก.พ. ดังกล่าวให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.

และได้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับ อ.ก.พ. ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๑๔ ถึงร่างมาตรา ๒๓)

(๑๒) แก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้ง เป็นกรรมการ ก.พ.ค. ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๒๕ และร่างมาตรา ๒๗)

(๑๓) แก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบคณะกรรมการคัดเลือกกรรมการ ก.พ.ค. ให้ ประกอบด้วยประธานศาลปกครองสูงสุดเป็นประธาน รองประธานศาลฎีกาที่ได้รับมอบหมายจาก ประธานศาลฎีกาหนึ่งคน และกรรมการ ก.พ. ผู้ทรงคุณวุฒิหนึ่งคนซึ่งได้รับเลือกโดย ก.พ.

โดยกำหนดให้คณะกรรมการคัดเลือกมีหน้าที่ทาบทามและคัดเลือกบุคคล ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการคัดเลือกเห็นสมควร (ร่างมาตรา ๒๖)

(๑๔) กำหนดให้ผู้ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นกรรมการ ก.พ.ค. ให้ลาออกหรือเลิกการประกอบอาชีพหรือวิชาชีพหรือการประกอบกิจการอื่นที่ต้องห้าม มิให้กรรมการ ก.พ.ค. ประกอบการดังกล่าวภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง เพื่อเป็นหลักประกันแก่ผู้ได้รับการคัดเลือก โดยก่อนการลาออกหรือเลิก การประกอบอาชีพหรือวิชาชีพหรือการประกอบกิจการอื่นจะปฏิบัติหน้าที่มิได้ และถ้ามิได้ ดำเนินการภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้พ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว และให้ดำเนินการคัดเลือกกรรมการ ก.พ.ค. ขึ้นใหม่ (ร่างมาตรา ๒๘)

(๑๕) แก้ไขเพิ่มเติมกรณีการพ้นจากตำแหน่งของกรรมการ ก.พ.ค. ให้มีความ เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการ ก.พ.ค. (ร่างมาตรา ๓๐)

(๑๖) เพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของ ก.พ.ค. โดยกำหนดให้มีหน้าที่เสนอแนะต่อ ก.พ. เพื่อให้ ก.พ. ดำเนินการจัดให้มีหรือปรับปรุงนโยบายการบริหารทรัพยากรบุคคลในส่วนที่ เกี่ยวกับการพิทักษ์ระบบคุณธรรม และพิจารณาสั่งการให้ ก.พ. หรือหน่วยงานที่ออกกฎ ระเบียบ หรือคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ แก้ไขกฎ ระเบียบหรือคำสั่งที่ไม่สอดคล้องกับระบบคุณธรรม รวมทั้งกำหนดให้มีการแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่ ก.พ.ค. กำหนดเพื่อทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยเรื่องอุทธรณ์และร้องทุกข์ (ร่างมาตรา ๓๑)

(๑๗) แก้ไขเพิ่มเติมประเภทข้าราชการพลเรือน โดยตัดข้าราชการพลเรือน วิสามัญออก เนื่องจากหากกำหนดไว้จะทำให้มีการแทรกแซงทางการเมืองได้ ประกอบกับการที่จะ แต่งตั้งบุคคลซึ่งมีความรู้ความสามารถเข้ามาดำรงตำแหน่งก็มีบทบัญญัติที่ให้กระทำได้อยู่แล้ว ในกรณีนี้ จึงกำหนดให้นำข้าราชการประจำต่างประเทศพิเศษมาบัญญัติไว้แทน เช่นเดียวกับ ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๔ (โดยมีรายละเอียดอยู่ใน ลักษณะ ๕) (ร่างมาตรา ๓๔)

(๑๘) แก้ไขเพิ่มเติมคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือน โดยแยกเป็นคุณสมบัติทั่วไปและลักษณะต้องห้าม ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น รวมทั้งได้แก้ไขให้เป็นไปตามข้อสังเกตของคณะทำงานฯ ด้วยแล้ว

นอกจากนั้น ได้แก้ไขเพิ่มเติมกรณีการยกเว้นคุณสมบัติ โดยกำหนดให้ ก.พ. จะยกเว้นคุณสมบัติเป็นการเฉพาะรายหรือจะประกาศยกเว้นเป็นการทั่วไปก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อให้มีความสะดวกและยืดหยุ่นในการใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๓๖)

(๑๙) แก้ไขเพิ่มเติมให้การจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนเป็นไปตามระเบียบที่ ก.พ. กำหนด โดยความเห็นชอบของกรมบัญชีกลาง เนื่องจาก ก.พ. เป็นองค์กรกลางบริหารงานบุคคล ที่ต้องรับผิดชอบในการบริหารทรัพยากรบุคคลซึ่งควรจะรวมถึงการจ่ายเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งด้วย แต่โดยที่กรมบัญชีกลางเป็นผู้รับผิดชอบการเงินของประเทศ ในการออกระเบียบจึงต้องได้รับความเห็นชอบจากกรมบัญชีกลางด้วย (ร่างมาตรา ๓๗)

(๒๐) กำหนดให้ในการเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้ข้าราชการได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราวตามภาวะเศรษฐกิจ ให้ ก.พ. เสนอแนะสำหรับข้าราชการประเภทอื่นด้วย เพื่อให้การได้รับเงินเพิ่มมีความเป็นธรรมแก่ข้าราชการพลเรือน (ร่างมาตรา ๓๘)

(๒๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนสามัญ ให้สอดคล้องกับหลักระบบคุณธรรม โดยกำหนดให้การรับบุคคลเข้ารับราชการต้องคำนึงถึงความรู้ความสามารถของบุคคล ความเสมอภาค และเป็นธรรม การบริหารทรัพยากรบุคคลต้องคำนึงถึงผลสัมฤทธิ์และประสิทธิภาพขององค์กรและลักษณะของงาน การพิจารณาความดีความชอบและการให้ประโยชน์อื่นต้องเป็นไปอย่างเป็นธรรม การดำเนินการทางวินัยต้องเป็นไปโดยยุติธรรมและปราศจากอคติ และการบริหารทรัพยากรบุคคลต้องมีความเป็นกลางทางการเมือง (ร่างมาตรา ๔๒)

(๒๒) สำหรับการกำหนดตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้กำหนดไว้เป็น ๔ ประเภท กล่าวคือ (๑) ตำแหน่งประเภทบริหาร (๒) ตำแหน่งประเภทอำนวยการ (๓) ตำแหน่งประเภทวิชาการ และ (๔) ตำแหน่งประเภททั่วไป ซึ่งกรณีดังกล่าวมีข้อสังเกตของสำนักงาน ก.พ.ร. โดยเห็นว่ายังไม่สอดคล้องกับแนวคิดการจัดโครงสร้างองค์การสมัยใหม่และระบบการบริหารงานบุคคลตามหลักการบริหารราชการแนวใหม่ที่มุ่งให้ข้าราชการแต่ละคนมีความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่ในตำแหน่งของตนเองได้ จึงเห็นควรปรับตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญเป็นเพียง ๓ ประเภท คือ (๑) ตำแหน่งสายบริหาร (๒) ตำแหน่งสายอำนวยการ และ (๓) ตำแหน่งสายปฏิบัติงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า การจัดประเภทตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญทั้งของสำนักงาน ก.พ. และสำนักงาน ก.พ.ร. มีหลักการเช่นเดียวกัน จึงให้คงไว้ตามร่างที่สำนักงาน ก.พ. เสนอ (ร่างมาตรา ๔๔ และร่างมาตรา ๔๕)

(๒๓) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดตำแหน่งและการให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งให้มีความสอดคล้องกับการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐที่ต้อง

สอดคล้องกับทิศทางการบริหารราชการ โดยกำหนดให้มีการกระจายอำนาจการบริหารทรัพยากรบุคคลให้แก่หัวหน้าส่วนราชการในการกำหนดตำแหน่ง สายงาน และระดับของข้าราชการ ในการนี้ให้คำนึงถึงประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ความไม่ซ้ำซ้อน และประหยัดเป็นหลัก ซึ่งต้องเป็นไปตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ ก.พ. กำหนด (ร่างมาตรา ๔๖)

(๒๕) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการสรรหา การบรรจุ และการแต่งตั้ง ให้การได้บุคคลมาบรรจุเข้ารับราชการเป็นไปด้วยความเที่ยงธรรมและต้องคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ และกำหนดคุณสมบัติเฉพาะให้ตรงกับความประสงค์ของทางราชการ (ร่างมาตรา ๕๑)

(๒๕) แก้ไขเพิ่มเติมผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุ จากเดิมที่ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. เป็นการกำหนดตำแหน่งผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ตามที่สำนักงาน ก.พ. ขอแก้ไขเพิ่มเติม (หนังสือสำนักงาน ก.พ. คำวนที่สุด ที่ นร ๑๐๐๑/๓๐๔ ลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐) ทั้งนี้ เนื่องจากการกำหนดตำแหน่งผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งไว้ในกฎหมายแม่บทจะเป็นหลักประกันมากกว่าการกำหนดไว้ในกฎหมายลำดับรองที่สามารถแก้ไขและถูกแทรกแซงโดยฝ่ายการเมืองในการสั่งบรรจุและแต่งตั้งข้าราชการตำแหน่งต่าง ๆ ได้โดยง่าย (ร่างมาตรา ๕๖)

(๒๖) แก้ไขเพิ่มเติมกรณีผู้ดำรงตำแหน่งประเภทบริหารซึ่งปฏิบัติหน้าที่เดียวติดต่อกันเป็นเวลาครบสี่ปี ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการให้มีการสับเปลี่ยนหน้าที่ ย้าย หรือโอนไปปฏิบัติหน้าที่อื่นได้ เว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อประโยชน์ทางราชการ จะขออนุมัติคณะรัฐมนตรีให้คงอยู่ปฏิบัติหน้าที่เดิมต่อไปเป็นเวลาไม่เกินสองปีก็ได้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด เพื่อให้สอดคล้องกับแนวทางปฏิบัติที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน (ร่างมาตรา ๕๗)

(๒๗) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยการทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น (ร่างมาตรา ๕๘ และร่างมาตรา ๕๙)

(๒๘) กำหนดให้เป็นหน้าที่ของ ก.พ. ที่จะกำหนดสายงานให้สอดคล้องกับความต้องการของทางราชการโดยเร็ว เพื่อให้สอดคล้องกับการกระจายอำนาจการบริหารทรัพยากรบุคคลให้ส่วนราชการ เนื่องจากบางครั้งส่วนราชการประสงค์ที่จะแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่งในสายงานที่ส่วนราชการต้องการ แต่ไม่อาจกระทำได้ เพราะ ก.พ. ยังไม่ได้กำหนดสายงานดังกล่าว (ร่างมาตรา ๖๐)

(๒๙) กำหนดให้การโอนข้าราชการพลเรือนสามัญจากกระทรวงหรือกรมหนึ่งไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในต่างประเทศสังกัดอีกกระทรวงหรือกรมหนึ่งเป็นการชั่วคราวตามระยะเวลาที่กำหนดได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด เพื่อให้บทบัญญัติดังกล่าวครอบคลุมถึงกรณีดังกล่าวด้วย (ร่างมาตรา ๖๒)

(๓๐) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการแต่งตั้งข้าราชการซึ่งภายหลังปรากฏว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติไม่ตรงตามคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งนั้น ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุแต่งตั้งผู้นั้นกลับไปดำรงตำแหน่งตามเดิมหรือในตำแหน่งอื่นในระดับเดียวกันโดยพลัน

โดยให้การรับเงินเดือน สิทธิและประโยชน์ของบุคคลดังกล่าวเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ. กำหนด

กำหนดให้ในกรณีที่ไม่สามารถแต่งตั้งกลับไปดำรงตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในระดับเดียวกันได้ ไม่ว่าด้วยเหตุที่ผู้นั้นได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้นหรือได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอื่นไปแล้ว ให้เป็นอำนาจของ ก.พ. ที่จะพิจารณาเพื่อเยียวยาให้กับบุคคลดังกล่าวเป็นการเฉพาะราย (ร่างมาตรา ๖๕)

(๓๑) กำหนดเงื่อนไขในกรณีที่หมดความจำเป็นหรือครบกำหนดระยะเวลาการได้รับเงินเดือนในอัตราค่าจ้างทดแทน ให้ผู้บังคับบัญชาส่งให้ผู้นั้นพ้นจากการรับเงินเดือนในอัตราค่าจ้างทดแทนและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามเดิมหรือตำแหน่งอื่นในระดับเดียวกันได้ (ร่างมาตรา ๖๙)

(๓๒) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยการเพิ่มพูนประสิทธิภาพและเสริมสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติราชการให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยกำหนดให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติต่อผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาอย่างมีคุณธรรมและเที่ยงธรรม และเสริมสร้างแรงจูงใจให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาดำรงตนเป็นข้าราชการที่ดี กำหนดให้ข้าราชการซึ่งประพฤติตนอยู่ในจรรยาและระเบียบวินัยและปฏิบัติราชการอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล ผู้บังคับบัญชาจะพิจารณาเลื่อนเงินเดือนให้ตามควรแก่กรณี ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. นอกจากนั้นจะให้บำเหน็จความชอบอย่างอื่น เช่น คำชมเชย เครื่องเชิดชูเกียรติ หรือรางวัล ก็ได้ ตลอดจนกำหนดให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ประเมินผลการปฏิบัติราชการของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาเพื่อใช้ประกอบการพิจารณาแต่งตั้งและเลื่อนเงินเดือนโดยผลการประเมินดังกล่าวให้นำไปใช้เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและเพิ่มพูนประสิทธิภาพการปฏิบัติราชการด้วย ทั้งนี้ เพื่อให้การปฏิบัติราชการเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐอย่างแท้จริง (ร่างมาตรา ๗๐ ถึงร่างมาตรา ๗๕)

(๓๓) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยการรักษาจรรยาข้าราชการ โดยกำหนดให้ข้าราชการต้องรักษาจรรยาโดยมุ่งประสงค์ให้เป็นข้าราชการที่ดี มีเกียรติและศักดิ์ศรีความเป็นข้าราชการ และให้ส่วนราชการกำหนดข้อบังคับว่าด้วยจรรยาข้าราชการ เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของงานในส่วนราชการนั้น โดยข้อกำหนดดังกล่าวต้องจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของข้าราชการและประกาศให้ประชาชนทราบด้วย

ในกรณีที่ข้าราชการไม่ปฏิบัติตามจรรยาและมีใช่เป็นความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาดักเตือนและนำไปประกอบการพิจารณาแต่งตั้ง เลื่อนเงินเดือน หรือส่งให้ข้าราชการผู้นั้นได้รับการพัฒนาก็ได้ (ร่างมาตรา ๗๖ และร่างมาตรา ๗๗)

(๓๔) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัยให้มีความชัดเจนขึ้น โดยกำหนดเป็น ๒ กรณี คือ (๑) กรณีที่ข้าราชการต้องกระทำ เช่น การปฏิบัติราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม การปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติของคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาล และกรณีอื่น ๆ อันเป็นสิ่งที่ข้าราชการพึงกระทำ (ร่างมาตรา ๘๐) และ (๒) กรณีที่ข้าราชการต้องไม่กระทำ เช่น ไม่อ้ายหรือยอมให้ผู้อื่นอ้ายตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ไม่ดูหมิ่น

เหยียดหยาม กดขี่ หรือข่มเหง ประชาชนผู้ติดต่อกษัตริย์ และกรณีอื่นอันเป็นสิ่งที่ข้าราชการไม่พึงกระทำ (ร่างมาตรา ๘๑) และหากปรากฏว่าข้าราชการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าว ผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัย (ร่างมาตรา ๘๒) นอกจากนี้ ได้กำหนดการกระทำผิดวินัยซึ่งมีลักษณะเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงไว้ในที่เดียวกัน เพื่อประโยชน์ในการบังคับใช้กฎหมาย (ร่างมาตรา ๘๓)

และเพื่อให้กรณีข้าราชการต้องกระทำ และกรณีข้าราชการต้องไม่กระทำมีความคล่องตัวสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป จึงได้กำหนดให้กรณีดังกล่าวเป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. ด้วย แต่กฎ ก.พ. ดังกล่าวให้ใช้สำหรับการกระทำที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่กฎ ก.พ. มีผลใช้บังคับแล้ว ทั้งนี้ ป้องกันมิให้มีการออกกฎ ก.พ. เพื่อใช้บังคับย้อนหลัง (ร่างมาตรา ๘๔)

(๓๔) กำหนดให้บทบัญญัติว่าด้วยการดำเนินการทางวินัยเป็นบทบัญญัติที่แยกออกจากบทบัญญัติว่าด้วยวินัยและการรักษาวินัย เนื่องจากการดำเนินการทางวินัยจะเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับการดำเนินการ เพื่อให้ทราบว่ามีผู้กระทำผิดวินัยตามข้อกล่าวหาหรือไม่ ทั้งนี้ เพื่อให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

ในกรณีที่มีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนกระทำผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุรับดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาว่ากรณีมีมูลตามที่กล่าวหาหรือไม่ ถ้าเห็นว่าไม่มีมูลก็ให้ยุติเรื่อง แต่ถ้าเห็นว่ามีมูลก็ให้ดำเนินการดังนี้

(ก) กรณีมิใช่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบพร้อมทั้งรับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุเห็นว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาจริง ให้สั่งลงโทษตามควรแก่กรณีโดยจะไม่ตั้งคณะกรรมการสอบสวนก็ได้ แต่ถ้าผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุเห็นว่าผู้นั้นไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ให้สั่งยุติเรื่อง

(ข) กรณีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนโดยต้องแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบพร้อมทั้งรับฟังคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหา และเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการเสร็จ ก็ให้รายงานผลการสอบสวนและความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุ ถ้าเห็นว่าไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ให้สั่งยุติเรื่อง แต่ถ้าเห็นว่าได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ก็ให้ดำเนินการสั่งลงโทษตามความร้ายแรงแก่กรณีต่อไป

เมื่อผู้บังคับบัญชาได้สั่งลงโทษแล้ว ให้รายงาน อ.ก.พ. กระทรวง เว้นแต่เป็นการดำเนินการทางวินัยกับข้าราชการต่างกระทรวงกัน ให้รายงาน ก.พ. ในกรณีที่ อ.ก.พ. กระทรวงหรือ ก.พ. เห็นว่าการดำเนินการทางวินัยไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม และมีมติเป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ อ.ก.พ. กระทรวงหรือ ก.พ. มีมติสำหรับการดำเนินการของ อ.ก.พ. กระทรวงนั้น หากผู้แทน ก.พ. ซึ่งเป็นกรรมการใน อ.ก.พ. กระทรวงเห็นว่าการดำเนินการของผู้บังคับบัญชาหรือมติ อ.ก.พ. กระทรวงเป็นการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือปฏิบัติไม่เหมาะสม ให้รายงาน ก.พ. เพื่อพิจารณาดำเนินการตามควรแก่

กรณี และเมื่อ ก.พ. มีมติเป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ ก.พ. มีมติ เว้นแต่ผู้ถูกลงโทษได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาต่อ ก.พ.ค. ก่อนที่ ก.พ. จะมีมติ กรณีเช่นนี้ ให้ ก.พ. แจ้งมติต่อ ก.พ.ค. เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์

นอกจากนั้น ได้แก่ขอบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยให้มีความ สอดคล้องต้องกันด้วย (ร่างมาตรา ๔๔ ถึงร่างมาตรา ๑๐๕)

(๓๖) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกจากราชการให้มีความชัดเจน ยิ่งขึ้น และได้กำหนดเงื่อนไขการรับราชการต่อไปได้หลังจากเกษียณอายุจะต้องเป็นกรณี ที่ทางราชการมีความจำเป็นให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปี เพื่อปฏิบัติหน้าที่ในทางวิชาการหรือ หน้าที่ที่ต้องใช้ความสามารถเฉพาะตัว สำหรับตำแหน่งประเภทวิชาการระดับทรงคุณวุฒิหรือ ระดับเชี่ยวชาญ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับทักษะพิเศษหรือระดับอาวุโสเท่านั้น มิใช่จะให้ ข้าราชการซึ่งพ้นจากราชการเมื่ออายุครบหกสิบปีทุกคนจะได้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปี (ร่างมาตรา ๑๐๕ ถึงร่างมาตรา ๑๑๑)

(๓๗) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการอุทธรณ์ โดยกำหนดให้ผู้ถูกสั่ง ลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการมีสิทธิอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ภายใน สามสิบวันนับแต่วันทราบหรือถือว่าทราบคำสั่ง สำหรับการอุทธรณ์และการพิจารณาวินิจฉัย อุทธรณ์ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. โดยการพิจารณาวินิจฉัยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จ ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แต่ถ้ามีเหตุขัดข้องที่ทำให้การพิจารณาไม่แล้ว เสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ขยายได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินหกสิบวัน สำหรับการ พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ ก.พ.ค. จะพิจารณาวินิจฉัยเองหรือจะตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์ ซึ่งประกอบด้วยกรรมการ ก.พ.ค. เป็นประธาน และกรรมการซึ่งตั้งจากบัญชีรายชื่อที่ ก.พ.ค. แต่งตั้งอีกสองคนเป็นกรรมการเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แทน ก.พ.ค. ก็ได้ และ เมื่อ ก.พ.ค. พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว ให้ผู้บังคับบัญชาดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยนั้น ภายในสามสิบวันนับแต่วันมีคำวินิจฉัย ในกรณีที่ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้อุทธรณ์คำวินิจฉัยนั้นต่อศาลปกครองสูงสุดภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ทราบหรือถือว่าทราบ คำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ในการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ก.พ.ค. ให้มีอำนาจไม่รับอุทธรณ์ ยกอุทธรณ์ แก้ไขหรือยกเลิกคำสั่งลงโทษ และสั่งเยียวยาความเสียหายให้ผู้อุทธรณ์ หรือสั่งการ อื่นใดเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมตามระเบียบที่ ก.พ.ค. กำหนด และในการพิจารณา กรรมการวินิจฉัยอุทธรณ์อาจถูกคัดค้านได้หากเข้าเหตุตามที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ การยื่นคำคัดค้านและ การพิจารณาคัดค้านเป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. (ร่างมาตรา ๑๑๒ ถึงร่างมาตรา ๑๑๔)

(๓๘) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการร้องทุกข์โดยกำหนดให้เรื่องที่จะ ร้องทุกข์ได้ต้องเป็นกรณีมีความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติต่อตน ของผู้บังคับบัญชา และเป็นกรณีที่ไม่อาจอุทธรณ์ได้ ซึ่งการร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากผู้บังคับบัญชา ให้ร้องทุกข์ต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปตามลำดับ ส่วนการร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจาก

ปลัดกระทรวง รัฐมนตรีเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรี ให้ร้องทุกข์ต่อ ก.พ.ค. เมื่อ ก.พ.ค. ได้พิจารณาวินิจฉัยร้องทุกข์ประการใดแล้ว ให้ดำเนินการให้เป็นไปตามคำวินิจฉัยของ ก.พ.ค.

ในการพิจารณาวินิจฉัยร้องทุกข์ของ ก.พ.ค. ให้มีอำนาจไม่รับเรื่องร้องทุกข์ ยกคำร้องทุกข์ หรือสั่งแก้ไขหรือเยียวยาความเสียหายให้ผู้ร้องทุกข์ หรือสั่งการอื่นใดเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมตามระเบียบที่ ก.พ.ค. กำหนด และในการพิจารณาวินิจฉัยร้องทุกข์ ก.พ.ค. จะพิจารณาวินิจฉัยเองหรือจะตั้งกรรมการ ก.พ.ค. คนหนึ่ง หรือจะตั้งคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์จากบัญชีรายชื่อที่ ก.พ.ค. แต่งตั้ง เพื่อทำหน้าที่เป็นผู้พิจารณาวินิจฉัยร้องทุกข์แทน ก.พ.ค. ก็ได้ และกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์อาจถูกคัดค้านได้หากเข้าเหตุตามที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ การยื่นคำคัดค้านและการพิจารณาคัดค้านเป็นไปตามที่กำหนดในกฎ ก.พ.ค. (ร่างมาตรา ๑๒๐ ถึงร่างมาตรา ๑๒๓)

(๓๙) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองระบบคุณธรรม โดยกำหนดให้ในกรณีที่ ก.พ.ค. เห็นว่ากฎ ระเบียบ หรือคำสั่งใดที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้และมุ่งหมายให้ใช้บังคับเป็นการทั่วไปไม่สอดคล้องกับระบบคุณธรรม ให้ ก.พ.ค. แจ้งให้หน่วยงาน หรือผู้ออกกฎ ระเบียบ หรือคำสั่งดังกล่าวทราบ เพื่อดำเนินการแก้ไขหรือยกเลิกตามควรแก่กรณี แทนการกำหนดให้มีสิทธิร้องเรียนต่อ ก.พ.ค. เพราะการกำหนดให้มีสิทธิร้องเรียนได้นั้น จะเป็นการสร้างขั้นตอนในการปฏิบัติราชการและกรณีดังกล่าว ผู้มีส่วนได้เสียก็ย่อมใช้สิทธิทางศาลได้อยู่แล้ว (ร่างมาตรา ๑๒๔)

(๔๐) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติที่ว่าด้วยข้าราชการพลเรือนวิสามัญ โดยตัดบทบัญญัติดังกล่าวออก เนื่องจากจะกำหนดให้คณะรัฐมนตรีใช้ดุลพินิจว่าตำแหน่งใดในส่วนราชการใดมีลักษณะพิเศษที่จะอำนวยความสะดวกหรือตอบสนองความต้องการของประชาชนหรือปฏิบัติการพิเศษในทางเศรษฐกิจและสังคม คณะรัฐมนตรีอาจเห็นชอบให้บรรจุบุคคลที่มีคุณสมบัติทั่วไปหรือให้รับยกเว้นในกรณีขาดคุณสมบัติเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญเพื่อปฏิบัติหน้าที่ราชการในตำแหน่งนั้นได้ภายในระยะเวลาตามที่กำหนดในสัญญาซึ่งทำไว้กับส่วนราชการ นั้น อาจทำให้มีการแทรกแซงทางการเมือง โดยคณะรัฐมนตรีอาจใช้อำนาจตามมาตรานี้ในการแต่งตั้งบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งในส่วนราชการใดโดยอาศัยเหตุดังกล่าวได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเสียหายแก่การบริหารราชการแผ่นดิน ประกอบกับการที่จะแต่งตั้งบุคคลซึ่งมีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญงานสูงเข้ารับราชการในกระทรวงหรือกรมใดเมื่อมีเหตุผลและความจำเป็นอย่างยิ่ง ก็สามารถบรรจุและแต่งตั้งบุคคลเข้ารับราชการในดำรงตำแหน่งในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ชำนาญการพิเศษ ผู้ชำนาญการ หรือผู้มีทักษะพิเศษได้อยู่แล้ว ในการนี้ จึงบัญญัติให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับข้าราชการประจำต่างประเทศพิเศษมาบัญญัติไว้แทน เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยบทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีจะบรรจุบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติทั่วไป และไม่มีลักษณะต้องห้ามเข้ารับราชการเป็นข้าราชการประจำต่างประเทศพิเศษให้ดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูต กงสุลใหญ่ กงสุล และตำแหน่งอื่นที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ในต่างประเทศตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. เป็นกรณีพิเศษก็ได้ เมื่อมีเหตุผลความจำเป็นในทางการบริหาร และข้าราชการประจำ

ต่างประเทศพิเศษที่ต้องออกจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการจะต่อเวลา
ราชการมิได้ (ร่างมาตรา ๑๒๕ ถึงร่างมาตรา ๑๒๗)

(๔๑) แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับข้าราชการพลเรือนในพระองค์
โดยกำหนดให้การแต่งตั้งและการให้ข้าราชการพลเรือนในพระองค์พ้นจากตำแหน่ง เป็นไปตาม
พระราชอัธยาศัย ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามหลักการที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย และเพื่อประโยชน์ในการบริหารงานบุคคลจะตราพระราชกฤษฎีกากำหนด
หลักเกณฑ์ วิธีการเกี่ยวกับการกำหนดตำแหน่ง การให้ได้รับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
การบรรจุ การแต่งตั้ง รวมทั้งการดำเนินการอื่นตามที่จำเป็นของข้าราชการพลเรือนในพระองค์
ก็ได้ แต่ต้องไม่กระทบต่อพระราชอำนาจและจะกำหนดให้นำบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้
ทั้งหมดหรือบางส่วนมาใช้บังคับ หรือจะกำหนดให้แตกต่างจากพระราชบัญญัตินี้ก็ได้
(ร่างมาตรา ๑๒๘)

(๔๒) แก้ไขเพิ่มเติมโดยกำหนดให้ในระหว่างที่ยังมิได้ดำเนินการให้มี ก.พ.ค.
ให้ ก.พ. ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ทำหน้าที่ไปพลางก่อน
ซึ่งการดำเนินการแต่งตั้ง ก.พ.ค. ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ (ร่างมาตรา ๑๓๐)

(๔๓) แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดให้ในระหว่างที่ยังมิได้มีการตรากฎหมายลำดับ
รองเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ให้นำกฎหมายลำดับรองที่กำหนดไว้แล้วซึ่งใช้อยู่เดิม
มาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดให้ในกรณีที่ไม่มีอำนาจกฎหมาย
ลำดับรองหรือกรณีที่กำหนดไว้แล้วมาใช้บังคับได้ การจะดำเนินการประการใด ให้เป็นไปตามที่
ก.พ. กำหนด ทั้งนี้ เพื่อให้การปฏิบัติราชการเป็นไปอย่างต่อเนื่อง (ร่างมาตรา ๑๓๓)

(๔๔) แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดให้ผู้ถูกสั่งลงโทษหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการ
ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ถ้ายังมีได้ยื่นอุทธรณ์หรือร้องทุกข์
ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว และยังไม่พ้นกำหนดเวลาอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ ให้มีสิทธิอุทธรณ์หรือ
ร้องทุกข์ตามพระราชบัญญัตินี้ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
(ร่างมาตรา ๑๓๖)

(๔๕) แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดให้เรื่องอุทธรณ์และเรื่องร้องทุกข์ตาม
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ได้ยื่นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้
บังคับ และอยู่ในอำนาจการพิจารณาของ ก.พ. ให้ ก.พ. พิจารณาต่อไปจนกว่าจะแล้วเสร็จ แต่ถ้า
เรื่องใดได้ยื่นต่อ ก.พ. ในวันหรือหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและเป็นกรณีที่มีการลงโทษ
หรือสั่งการไว้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ ก.พ.ค. เป็นผู้พิจารณาดำเนินการ
(ร่างมาตรา ๑๓๗)

(๔๖) แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อกำหนดให้การใดที่อยู่ระหว่างดำเนินการหรือเคย
ดำเนินการได้ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และไม่ได้บัญญัติไว้ใน
พระราชบัญญัตินี้หรือมีกรณีที่ไม่อาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ การจะดำเนินการต่อไป

อย่างไร ให้เป็นไปตามที่ ก.พ. กำหนด ทั้งนี้ เพื่อให้การปฏิบัติราชการเป็นไปอย่างต่อเนื่อง (ร่างมาตรา ๑๓๘)

(๔๗) กำหนดให้การปรับเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญเข้าตามอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด (ร่างมาตรา ๑๓๙)

สำหรับบัญชีเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญและบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญ สำนักงาน ก.พ. จะเป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้อง นอกจากนั้น ได้ยกร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เพื่อกำหนดให้สอดคล้องกับการที่บัญชีเงินเดือนขั้นต่ำขั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญและบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนสามัญได้กำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. และได้ยกร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เพื่อกำหนดให้สอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ที่กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญที่พ้นจากราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการจะให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปีก็ได้ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. สำหรับตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโส หรือระดับทักษะพิเศษ

ในการนี้ มีข้อสังเกตว่าวันใช้บังคับของร่างพระราชบัญญัติทั้งสามฉบับดังกล่าวจะต้องมีผลใช้บังคับพร้อมกัน ทั้งนี้ เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายในภายหลัง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๕๐

ตารางเปรียบเทียบ

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๔๔ กับร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
 ที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๔๔	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
	<p style="text-align: center;">ร่าง พระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.</p> <p style="text-align: center;">..... </p> <p style="text-align: center;">..... </p> <p style="text-align: center;">โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ บำนาญข้าราชการ</p> <p style="text-align: center;">..... </p>	

๒๗

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๑๔ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์</p> <p>ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ รองสมุหราชองครักษ์ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส และข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส</p> <p>การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย</p> <p>การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๔ ทวิ</p> <p>การพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๔ ตริ</p> <p>การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์และระดับรองศาสตราจารย์ ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๔ จัตวา</p>	<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”</p> <p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p> <p>มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคเจ็ดของมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔</p>	<p>เพื่อกำหนดให้การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ สอดคล้องกับกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน</p>

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๔๔	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๔ มาตรา ๑๔ ทวิ มาตรา ๑๔ ตริ และมาตรา ๑๔ จัตวา ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และ</p>	<p>“การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๔ สัตต”</p> <p>มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔ สัตต แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๔๔</p> <p>“มาตรา ๑๔ สัตต ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๔ อาจรับราชการต่อไปได้ตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน”</p> <p>มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๔๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน</p> <p>“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๔ มาตรา ๑๔ ทวิ มาตรา ๑๔ ตริ มาตรา ๑๔ จัตวา และมาตรา ๑๔ สัตต ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการ</p>	<p>เพื่อกำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษอาจให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปี</p> <p>เพื่อกำหนดกรณีการยื่นบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ สำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษที่ได้รับการต่อเวลาราชการ</p>

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔	ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน</p> <p>ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง</p>	<p>ตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน</p> <p>ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง”</p> <p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p> <p>.....</p> <p>นายกรัฐมนตรี</p>	

พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘	ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>มาตรา ๑๑ อัตรารับเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ข้าราชการทหาร ทหารกองประจำการ นักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม ข้าราชการ ตำรวจ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และอัตรารับเงินเดือน ข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้</p> <p>มาตรา ๑๒ อัตรารับประจำตำแหน่งและการรับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร ข้าราชการ ตำรวจ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”</p> <p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p> <p>มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๑๑ อัตรารับเงินเดือนข้าราชการทหาร ทหารกองประจำการ นักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และอัตรารับเงินเดือน ข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้”</p> <p>มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา ๑๒ อัตรารับประจำตำแหน่งและการรับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>เพื่อยกเลิกอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือน</p> <p>เพื่อยกเลิกอัตราเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือน</p>

พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘	ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	เหตุผลในการแก้ไขเพิ่มเติม
<p>ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร และข้าราชการตำรวจประเภทใด ตำแหน่งใด จะได้รับเงินประจำตำแหน่งท้ายพระราชบัญญัตินี้ในอัตราใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา</p> <p>เงินประจำตำแหน่งไม่ถือเป็นเงินเดือน”</p>	<p>ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร และข้าราชการตำรวจประเภทใด ตำแหน่งใด จะได้รับเงินประจำตำแหน่งท้ายพระราชบัญญัตินี้ในอัตราใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา</p> <p>เงินประจำตำแหน่งไม่ถือเป็นเงินเดือน”</p> <p>มาตรา ๕ ให้ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน และบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือนท้ายพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘</p> <p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p> <p>..... นายกรัฐมนตรี</p>	<p>เพื่อยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนท้ายพระราชบัญญัตินี้</p>

ส่วนที่ ๒

ภาคผนวก :

- ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
- ร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
- พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔
- พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๕๐๓/ ๑๑๕๖๖

๓๗

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
ปฏิบัติหน้าที่
สำนักงานเลขาธิการสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
เลขรับ..... 135
วันที่..... 11 ก.ค. 2550
เวลา..... 11.20 น.

สำนักนายกรัฐมนตรี

ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติ
เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

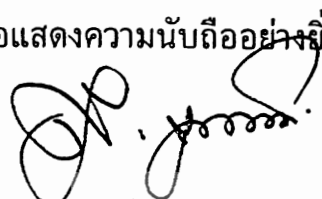
สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติในเรื่องนี้ รวม ๓ ฉบับ

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..)
พ.ศ. รวม ๓ ฉบับ ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับดังกล่าว พร้อมด้วยบันทึกหลักการ
และเหตุผล มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณา ตามรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างถึง

พลเอก

(สุรยุทธ์ จุลานนท์)

นายกรัฐมนตรี

กลุ่มงานบริหารทั่วไป
รับที่ ๗๔๙ / ๒๕๕๐ วันที่ ๑๑ / ๗ / ๕๐
เวลา ๑๑:๒๕ ส่ง พ.ร.บ.
สำนักการประชุม

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๓๐๘ - ๓๐๙

โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๕๘

กลุ่มงานพระราชบัญญัติ

รับที่ 135 / 2550

วันที่ 11 / ๗ค / ๕๐

เวลา 11:25 น.

สำนักการประชุม

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ดังต่อไปนี้
(๑) เพิ่มเติมการพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภท
วิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับ
ทักษะพิเศษ (เพิ่มมาตรา ๑๙ วรรคเจ็ด)

(๒) กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับ
เชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ
อาจได้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปี (เพิ่มมาตรา ๑๙ สัตต และแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๒๑)

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ได้กำหนดให้
ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในสิ้นปีงบประมาณและทางราชการ
มีความจำเป็นที่จะให้รับราชการต่อไปเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในทางวิชาการหรือหน้าที่ที่ต้องใช้
ความสามารถเฉพาะตัวในตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือ
ตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ จะให้รับราชการต่อไปอีกไม่เกินห้าปี
ก็ได้ตามที่กำหนดในกฎ ก.พ. สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๕๔๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งดำรง
ตำแหน่งดังกล่าวให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

“มาตรา ๑๔ สัตต ข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งประเภทวิชาการระดับเชี่ยวชาญหรือระดับทรงคุณวุฒิ หรือตำแหน่งประเภททั่วไประดับอาวุโสหรือระดับทักษะพิเศษ และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๔ อจรับราชการต่อไปได้ตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๔๘๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๕ ตริ มาตรา ๑๕ จัตวา และมาตรา ๑๕ สัตต ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา และข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

ร่างฯ ที่ สกค. ตรวจสอบแล้ว
เรื่องเสร็จที่ ๓๘๐/๒๕๕๐

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘
ดังต่อไปนี้

- (๑) ยกเลิกอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือน
(แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒)
- (๒) ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือน
ท้ายพระราชบัญญัตินี้

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ได้กำหนดให้
ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินเดือนตามตำแหน่งในแต่ละประเภทตามที่กำหนดไว้ในบัญชี
เงินเดือนขั้นต่ำชั้นสูงของข้าราชการพลเรือนสามัญท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าว และกำหนดให้
ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินประจำตำแหน่งตามบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งของ
ข้าราชการพลเรือนสามัญท้ายพระราชบัญญัติดังกล่าวตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ ก.พ. กำหนด
ดังนั้น เพื่อเป็นการรองรับบทบัญญัติของกฎหมายที่ได้ตราขึ้นไว้บังคับโดยเฉพาะแล้ว สมควร
แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ เพื่อให้สอดคล้องกัน
จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ..)
พ.ศ.

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำ
ตำแหน่ง

.....
.....

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำ
ตำแหน่ง (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและ
เงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำ
ตำแหน่ง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๑ อัตราเงินเดือนข้าราชการทหาร ทหารกองประจำการ นักเรียนใน
สังกัดกระทรวงกลาโหม ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และอัตราตำแหน่งและ
เงินเดือนข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและ
เงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำ
ตำแหน่ง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๒ อัตรารับเงินประจำตำแหน่งและการรับเงินประจำตำแหน่งของ
ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนใน
มหาวิทยาลัย ในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ
ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้
ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ
พลเรือนในมหาวิทยาลัย ในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร และ
ข้าราชการตำรวจประเภทใด ตำแหน่งใด จะได้รับเงินประจำตำแหน่งท้ายพระราชบัญญัตินี้ใน
อัตราใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา
เงินประจำตำแหน่งไม่ถือเป็นเงินเดือน”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน และบัญชีอัตราเงิน
ประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือนท้ายพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ.
๒๕๓๘

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๕๙๔

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ธานีนิวัต กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๙๔

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญทหารและ
กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน

พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการ
ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๕๙๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุ
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดากฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญทหารกฎหมายว่า
ด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน และบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่
มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการ” หมายความว่า ทหารและข้าราชการพลเรือน

“ทหาร” หมายความว่า นายทหารสัญญาบัตร นายทหารประทวนตลอดจนที่
ยศนั้น ๆ และพลทหารประจำการ

“ข้าราชการพลเรือน” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วย
ระเบียบข้าราชการพลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลา

* ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๖๘/ตอนที่ ๒๔/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๑๑ เมษายน ๒๕๙๔

๒ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ข้าราชการพลเรือน” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

การชำระค่าธรรมเนียมการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบชำระค่าธรรมเนียมการชำระค่าธรรมเนียมการพลเรือน
 ในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบชำระค่าธรรมเนียมการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
 ชำระค่าธรรมเนียมการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบชำระค่าธรรมเนียมการเมือง ชำระค่าธรรมเนียมการรัฐสภาตาม
 กฎหมายว่าด้วยระเบียบชำระค่าธรรมเนียมการรัฐสภา ชำระค่าธรรมเนียมการตำรวจ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ
 ชำระค่าธรรมเนียมการตำรวจ ชำระค่าธรรมเนียมการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบชำระค่าธรรมเนียมการครูและชำระค่าธรรมเนียมการ
 พลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบชำระค่าธรรมเนียมการทหาร

“เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เวลาราชการที่
 ชำระค่าธรรมเนียมการรับราชการมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติ
 ไว้ในพระราชบัญญัตินี้

“เงินเดือนเดือนสุดท้าย”^๙ หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณ
 ประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา
 และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และ
 หรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมถึงเงินเพิ่มอย่าง
 อื่น ๆ ส่วนชำระค่าธรรมเนียมการตำรวจซึ่งกรมตำรวจสั่งแต่งตั้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตำรวจโดยได้รับ
 เงินเดือนจากผู้ว่าจ้าง เงินเดือนเดือนสุดท้าย หมายความว่า เงินเดือนที่ผู้ว่าจ้างจ่ายตามคำสั่งของ
 ผู้บังคับบัญชาตามอัตราเงินเดือนในบัญชีต่อท้ายกฎหมายว่าด้วยระเบียบชำระค่าธรรมเนียมการตำรวจเดือน
 สุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อน
 ฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และ
 หรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ

“เงินเดือนเดิม”^๙ หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้ง
 ใดก่อนออกจากราชการ แต่ในกรณีที่มีการปรับอัตราเงินเดือนชำระค่าธรรมเนียมการ เงินเดือนเดิมให้
 หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการและได้ปรับ
 ตามกฎหมายหรือข้อบังคับที่ใช้บังคับแล้วราชการนั้นแล้ว

“บำเหน็จ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายครั้ง
 เดียว

“บำนาญ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็น
 รายเดือน

“แพทย์ที่ทางราชการรับรอง” หมายความว่า ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับ
 ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือ
 แพทย์ที่มีสิทธิประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศซึ่งประกอบโรคศิลปะอยู่ในต่างประเทศนั้น และ
 กระทรวงการคลังได้รับรองให้ทำการตรวจและแสดงความเห็นตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้

^๙ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จ
 บำนาญชำระค่าธรรมเนียมการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๒๖

^๙ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เงินเดือนเดิม” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
 ชำระค่าธรรมเนียมการ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๗

“ทายาทผู้มีสิทธิ”^๔ หมายความว่า

(๑) บุตร และให้หมายความรวมถึงบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้รู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดา

(๒) สามีหรือภริยา

(๓) บิดาและมารดา

“ผู้อุปการะ”^๖ หมายความว่า

(๑) ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์จนถึงบิดามารดากับบุตร หรือ

(๒) ผู้ที่ได้อุปการะข้าราชการประจำ หรือข้าราชการบำนาญ ผู้มีรายได้ไม่เพียงพอแก่อัตภาพ หรือได้อุปการะข้าราชการบำนาญผู้ซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพ หรือวิกลจริตไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ผู้อุปการะตามข้อนี้ต้องเป็นผู้ให้อุปการะประจำเป็นส่วนใหญ่

“ผู้อยู่ในอุปการะ”^๗ หมายความว่า ผู้ที่ได้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายตลอดมา โดยจำเป็นต้องมีผู้อุปการะและความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความอุปการะ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ลักษณะ ๑

บำเหน็จบำนาญปกติ

หมวด ๑

สิทธิในบำเหน็จบำนาญปกติ

มาตรา ๖ เมื่อข้าราชการผู้ได้ออกจากราชการ ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญให้ตามเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญเป็นสิทธิเฉพาะตัว จะโอนไม่ได้

^๔ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ทายาทผู้มีสิทธิ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖

^๖ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ผู้อุปการะ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙

^๗ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ผู้อยู่ในอุปการะ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๙

มาตรา ๗ ภายใต้บังคับมาตรา ๘ ข้าราชการซึ่งจะได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อก่อนออกจากราชการหรือก่อนได้รับคำสั่งให้ไปทำการใด ๆ ตามความในมาตรา ๒๕ ต้องได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน

มาตรา ๘ บุคคลที่ระบุไว้ต่อไปนี้ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ และข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการซึ่งถูกไล่ออกจากราชการเพราะมีความผิด

(๒) ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการและข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการซึ่งถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราะมีความผิด

(๓) ข้าราชการวิสามัญหรือลูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จหรือบำนาญไว้ในหนังสือสัญญาจ้างตามความต้องการของรัฐบาล

(๔) ผู้ซึ่งรัฐบาลกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

(๕) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

(๖) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อน แต่ได้เป็นทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อปลดเป็นกองหนุนแล้วและได้เข้ารับราชการอีก โดยเวลารับราชการจะติดต่อกับเวลาราชการกองประจำการหรือไม่ก็ตาม ยังไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

มาตรา ๙ ข้าราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เหตุทดแทน

(๒) เหตุทุพพลภาพ

(๓) เหตุสูงอายุ

(๔) เหตุรับราชการนาน

มาตรา ๑๐ สิทธิในการขอบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุความสามปี

มาตรา ๑๑ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการเพราะเลิก หรือยุบตำแหน่ง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มี ความผิด หรือซึ่งออกตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือทหารซึ่งออกจากกองหนุนเบ็ดเสร็จ

๔ มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ.

มาตรา ๑๒ บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพนั้น ให้แก่ข้าราชการผู้ป่วยเจ็บทุพพลภาพ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงความคิดเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป

มาตรา ๑๓^{๙๙} บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนั้น ให้แก่ข้าราชการผู้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการผู้ใดมีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุได้

มาตรา ๑๔^{๑๐๐} บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานได้

มาตรา ๑๕ ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์ มีสิทธิได้บำเหน็จ

ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป มีสิทธิได้บำนาญ

มาตรา ๑๖ ข้าราชการผู้มีสิทธิได้บำนาญจะยื่นคำขอรับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒ แทนบำนาญก็ได้

มาตรา ๑๗^{๑๐๑} ข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว ออกจากราชการเพราะลาออกและไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามความในมาตรา ๙ ก็ให้ได้รับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒

^{๙๙} มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๔

^{๑๐๐} มาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒

^{๑๐๑} มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒

^{๑๐๒} มาตรา ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒

มาตรา ๑๔^{๖๖} ข้าราชการการเมืองตำแหน่งรัฐมนตรีซึ่งได้รับราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองมาแล้วและมีเวลาราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองรวมกันไม่น้อยกว่าสี่ปีบริบูรณ์ เมื่อออกจากตำแหน่งและไม่ประสงค์จะรับบำเหน็จบำนาญตามความในบทแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยประการอื่น ก็ให้มีสิทธิรับบำนาญเดือนละสองพันบาท

แต่ถ้าข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับหรือเคยได้รับบำนาญปกติอยู่ก่อนแล้วเมื่อข้าราชการผู้นั้นได้ใช้สิทธิตามความในวรรคก่อน สิทธิรับบำนาญที่มีอยู่แล้วนั้นเป็นอันสิ้นไป

การคำนวณเวลาราชการตามความในมาตรานี้ ไม่ให้รวมเวลาราชการที่ผู้นั้นได้รับบำเหน็จบำนาญไปแล้ว ถ้ามีเข้าด้วย

หมวด ๒

เวลาราชการและการนับเวลาราชการสำหรับ คำนวณบำเหน็จบำนาญ

มาตรา ๑๕^{๖๗} ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ รองสมุหราชองครักษ์ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการตุลาการ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส และข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย

การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ ทวิ

การพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ ตริ

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์และระดับรองศาสตราจารย์ ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๕ จัตวา^{๖๘}

มาตรา ๑๕ ทวิ^{๖๙} ข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส ที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้น

^{๖๖} มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒

^{๖๗} มาตรา ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๖๘} มาตรา ๑๕ วรรคหก เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการตุลาการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการตุลาการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

มาตรา ๑๙ ตรี^{๑๖} ข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการอัยการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการอัยการตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการอัยการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

มาตรา ๑๙ จัตวา^{๑๗} ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์หรือระดับรองศาสตราจารย์และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๙ อาจได้รับการต่อเวลาราชการได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

มาตรา ๒๐ ให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ เว้นแต่

- (๑) ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่
- (๒) ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ให้กระทรวงยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่
- (๓) ข้าราชการครู ให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นเจ้าหน้าที่

มาตรา ๒๑^{๑๘} ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยืนยันบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จ

^{๑๖} มาตรา ๑๙ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๒

^{๑๗} มาตรา ๑๙ ตรี เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓

^{๑๘} มาตรา ๑๙ จัตวา เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

^{๑๙} มาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗

บำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๕ ตริ และมาตรา ๑๕ จัตวา ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้นั้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการและข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง

มาตรา ๒๒ การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรกนั้น ให้นับตั้งแต่วันอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในปีถัดไปอีก ให้สั่งต่อเวลาราชการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย ถ้ามิได้มีการสั่งต่อเวลาราชการภายในกำหนดดังกล่าว ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายนั้น

มาตรา ๒๓ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้นับแต่วันรับราชการรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งมีใช้อัตราข้าราชการวิสามัญหรือลูกจ้าง

ครูประจำบาล สารวัตรศึกษา หรือข้าราชการวิสามัญที่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ยกฐานะหรือให้เปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๗ ได้ และเมื่อได้มีการยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวแล้ว ก็ให้นับเวลาระหว่างที่เป็นครูประจำบาล สารวัตรศึกษา หรือข้าราชการวิสามัญที่ติดต่อกับวันที่ได้มีการยกฐานะหรือการเปลี่ยนฐานะนั้นเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ด้วย

ข้าราชการซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ให้เริ่มนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่อายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไป

ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการ ให้มีสิทธินับเวลาราชการได้ตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

มาตรา ๒๓ ทวิ^{๑๐} การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่โอนมาจากข้าราชการส่วนจังหวัด หรือข้าราชการที่โอนมาจากพนักงานเทศบาล ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในวันโอน เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย

^{๑๐} มาตรา ๒๓ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๘)

มาตรา ๒๔ ผู้ซึ่งกระทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่างเวลาที่สั่งให้เป็นนักดำเรือดำน้ำ ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติการตามสั่งเป็นทวีคูณ แม้ว่าในระยะเวลาดังกล่าวนั้นจะไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนก็ตาม

ในกรณีที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใด ให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึกนั้นได้รับการนับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด หลักเกณฑ์ดังกล่าวให้พิจารณาความจำเป็นของสถานการณ์โดยคำนึงถึงความยากลำบากและการเสี่ยงอันตรายอย่างแท้จริงของข้าราชการนั้น

ในกรณีตามวรรคหนึ่งหรือกรณีที่คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามวรรคสอง ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการ ก็ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว^{๖๐}

มาตรา ๒๕ เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ ซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนเต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเหมือนเต็มเวลาราชการ

เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ ซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนไม่เต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเวลาตามส่วนแห่งเงินเดือนที่ได้รับ

เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ หรือมิได้อยู่รับราชการ ซึ่งมีได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือน ไม่นับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าผู้ที่มีได้อยู่รับราชการด้วยเหตุที่ถูกลงทัณฑ์ทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัยทหารหรือตำรวจ

มาตรา ๒๖ ในระหว่างที่ทหารกองหนุนได้รับเบี้ยหวัด ให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญเสมอหนึ่งในสี่ของเวลาอยู่รับราชการ

มาตรา ๒๗ ข้าราชการซึ่งทางราชการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกให้ไปดูการหรือศึกษาวิชาในต่างประเทศ ให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๘ ข้าราชการที่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งทางราชการสั่งให้ไปทำการใด ๆ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา ผู้นั้นยังไม่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ และให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

^{๖๐} มาตรา ๒๔ วรรคสอง และวรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๒๙ เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับแต่จำนวนปี เศษของปีถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี

การนับระยะเวลาตามความในวรรคก่อน สำหรับเดือน หรือวัน ให้คำนวณตามวิธีการจ่ายเงินเดือน และให้นับสิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวัน ถ้ามีรวมกันหลายระยะให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

มาตรา ๓๐^{๒๒} ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดออกจากราชการไปแล้ว ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ข้าราชการการเมืองผู้ใดซึ่งต้องออกหรือพ้นจากตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และยังมีได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับการรับราชการในตอนที่ต้องออกหรือพ้นจากตำแหน่ง ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกหรือพ้นจากตำแหน่งต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง

ข้าราชการการเมืองผู้ซึ่งออกหรือพ้นจากตำแหน่งโดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติจากการได้นับเวลาราชการที่เป็นข้าราชการการเมืองสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๑๘ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง และเลิกรับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกหรือพ้นจากตำแหน่งต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง หากผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไปจะต้องแจ้งความประสงค์ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานยื่นต่อส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ เมื่อแจ้งความประสงค์ดังกล่าวแล้ว ให้ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญต่อไปและจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้ ถ้าพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวไม่แจ้งความประสงค์ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นเลิกรับบำนาญเพื่อขอนับเวลาราชการต่อเนื่องโดยให้ส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังส่วนราชการที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่องดจ่ายบำนาญ^{๒๓}

ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง มิให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลัง แต่ให้นับเวลา

^{๒๒} มาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖)

พ.ศ. ๒๕๓๙

^{๒๓} มาตรา ๓๐ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๓

ราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลังเท่านั้น

ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการไปแล้วกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการการเมือง และได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลังมาก่อนแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองอีกมิให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญในครั้งก่อนต่อเนื่องกับเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในครั้งหลัง แต่ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในครั้งหลัง^{๒๔}

มาตรา ๓๐ ทวิ^{๒๕} (ยกเลิก)

หมวด ๓

วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ

มาตรา ๓๑^{๒๖} ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ แต่ถ้าเป็นการคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ ซึ่งพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ เงินเดือนเดือนสุดท้ายให้หมายความรวมถึงเงินเดือนที่ได้เลื่อนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นด้วย

การเลื่อนเงินเดือนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นไม่ก่อให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนที่ได้เลื่อน แต่เงินเดือนที่ได้เลื่อนนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นเงินเดือนเดิม

ข้าราชการผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลายตำแหน่ง แล้วพ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ ในกรณีที่มีกฎหมายหรือข้อบังคับปรับอัตราเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงที่ปรับตามกฎหมายหรือข้อบังคับนั้นแล้ว เป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ^{๒๗}

^{๒๔} มาตรา ๓๐ วรรคสี่ และวรรคห้า เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๓

^{๒๕} มาตรา ๓๐ ทวิ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๓

^{๒๖} มาตรา ๓๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๖

^{๒๗} มาตรา ๓๑ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๗

มาตรา ๓๒^{๒๔} วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้กระทำดังนี้

(๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปี

เวลาราชการ

มาตรา ๓๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๔ เมื่อได้แจ้งการคำนวณบำเหน็จบำนาญ ปกติให้ผู้มีสิทธิรับทราบล่วงหน้าสองปีแล้ว ให้ถือว่าการคำนวณนั้นเป็นอันเด็ดขาด

มาตรา ๓๔^{๒๕} (ยกเลิก)

หมวด ๔

ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่^{๓๐}

มาตรา ๓๕ (ยกเลิก)

มาตรา ๓๕ ทวิ (ยกเลิก)

ลักษณะ ๒

บำเหน็จบำนาญพิเศษ

มาตรา ๓๖ เมื่อข้าราชการผู้ใดประสบเหตุตั้งที่บัญญัติไว้ในลักษณะนี้ให้จ่าย บำเหน็จหรือบำนาญพิเศษให้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษเป็นสิทธิเฉพาะตัว จะโอนไม่ได้

มาตรา ๓๗ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหาร ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขนหรือขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้วและแสดงว่าถึงทุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีกเลย ทั้งนี้เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูก ประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญปกติกับทั้งได้รับบำนาญพิเศษ

^{๒๔} มาตรา ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖)

พ.ศ. ๒๕๓๙

^{๒๕} มาตรา ๓๔ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ.

๒๕๙๙

^{๓๐} หมวด ๔ ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ทวิ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๙

ด้วย เว้นแต่การได้รับอันตราย ได้รับการป่วยเจ็บ หรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง

มาตรา ๓๘ ข้าราชการผู้ใดได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพลทหารกองประจำการหรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดซึ่งได้ออกจากราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหารไปแล้ว ถ้าภายในกำหนดเวลาสามปี นับแต่วันออกจากราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหาร ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่า ผู้นั้นเกิดป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการหรือทำหน้าที่ทหารอยู่ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๗ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๔๑ ทั้งนี้ให้จ่ายให้ นับแต่วันขอ และในกรณีที่ได้รับบำเหน็จไปแล้ว ก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญพิเศษแต่อย่างเดียว

มาตรา ๓๙ การคำนวณบำนาญพิเศษ ให้เจ้ากระทรวงเป็นผู้กำหนดตามสมควร แก่เหตุการณ์ประกอบกับความพิการ และทุพพลภาพของผู้นั้น ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ในยามปกติ มีอัตราตั้งแต่ห้าในห้าสิบส่วนจนถึงยี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอากาศยานในอากาศ หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำ หรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๓) เวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบในห้าสิบส่วนจนถึงสามสิบห้าในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือนสุดท้าย ในกรณีที่ไม่มีเงินเดือน ให้ถืออัตราเงินเดือนทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๔๐ ผู้ได้รับอันตรายถึงทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๗ แม้จะยังไม่มียุติธรรมบัญญัติ ก็ให้ได้รับบำนาญปกติได้ คิดตามอัตราที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒ บวกกับบำนาญพิเศษด้วย

มาตรา ๔๑^๑ ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถ้าถึงแก่ความตาย เพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอกจากบำเหน็จตกทอดซึ่งจะได้รับตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๓ ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามกฎหมายดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ อีกด้วย ดังนี้

(๑) ในยามปกติเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

^๑ มาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕)

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอากาศยานในอากาศหรือมีหน้าที่ต้องทำการโดดร่ม หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ซุด ทำลาย ทำหรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิกซ์ หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ในระหว่างที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกหรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

มาตรา ๔๒ ข้าราชการผู้ใดได้รับการป่วยเจ็บจนทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๗ เพราะเหตุ

- (๑) ต้องไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ
- (๒) ต้องประจำปฏิบัติราชการในท้องที่กั้นดารที่จะต้องเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บซึ่งท้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎีกา

ถ้าปรากฏว่า ความป่วยเจ็บทุพพลภาพนั้นได้เกิดเนื่องจากการต้องไปปฏิบัติราชการหรือต้องประจำปฏิบัติราชการนั้น ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตร ๓๗ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามมาตรา ๔๑ (๑)

มาตรา ๔๓ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดสูญหายไปและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถึงตาย เมื่อพ้นกำหนดสองเดือนนับแต่วันสูญหาย ให้สันนิษฐานไว้ก่อนเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่า ผู้นั้นถึงแก่ความตายในวันที่สูญหาย และให้จ่ายบำนาญพิเศษตามบทบัญญัติในมาตรา ๔๑

ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ผู้ที่ต้องสันนิษฐานว่าตายตามความในวรรคก่อนมิได้ตาย ก็ให้งดจ่ายบำนาญพิเศษนั้น และถ้าเจ้ากระทรวงจะต้องจ่ายเงินให้ในระหว่างเวลาที่ต้องสันนิษฐานว่าถึงแก่ความตาย ก็ให้หักจำนวนเงินทั้งหมดที่จ่ายไปแล้วออกจากจำนวนเงินที่ต้องจ่ายนั้น

มาตรา ๔๔^๖ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามกฎหมายดังนี้

- (๑) บุตร ให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน
- (๒) สามีหรือภรรยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน
- (๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ ให้ได้รับหนึ่งส่วน

^๖ มาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔)

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษในอนุมาตราใดดังกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วนในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

ถ้าได้มีการจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการะหรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบำนาญ กรณีเช่นนี้ ให้กระทรวงการคลังหักเอาจากทายาทซึ่งรับบำนาญพิเศษไปก่อนแล้วคืนตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

กรณีที่ไม่สามารถหักเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคสามคืนได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำนาญพิเศษแต่อย่างใด

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังกล่าวทั้ง ๓ อนุมาตรา ให้บุคคลซึ่งเจ้ากระทรวงพิจารณาเห็นว่าหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่หรือเป็นผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตาย เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่เจ้ากระทรวงจะได้กำหนดให้ และเมื่อได้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการะหรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดาให้สั่งจ่ายบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว กรณีเช่นนี้ถ้าไม่สามารถเรียกเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายรับไปแล้วคืนได้ให้นำความในวรรคสามและวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อบุคคลซึ่งได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามทีกล่าวข้างต้นตายหรือหมดสิทธิไป ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น

มาตรา ๔๕ บำนาญพิเศษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ ให้จ่ายโดยกำหนดเวลาและเงื่อนไข ดังนี้

(๑) บุตร ให้มีสิทธิได้รับจนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ เว้นแต่เมื่ออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์นั้นกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือในชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า ก็ให้ได้รับต่อไปตลอดเวลาที่ยังทำการศึกษาอยู่ในสถานศึกษา แต่ไม่เกินอายุยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

(๒) สามเณรหรือภริยาให้ได้รับตลอดชีวิต เว้นแต่ทำการสมรสใหม่

(๓) บิดามารดา ให้ได้รับตลอดชีวิต

(๔) บุคคลอื่นนอกจากที่ได้กล่าวใน (๑) (๒) และ (๓) ถ้าอายุยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ ให้อนุโลมรับอย่างบุตร แล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวแล้ว ให้รับอยู่เพียงสิบปี

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเป็นผู้พิการถึงทุพพลภาพอยู่ก่อนแล้ว หรือในระหว่างที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ ก็ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญพิเศษตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

มาตรา ๔๖^{๓๓} บำนาญพิเศษรายใด มีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามร้อยบาท บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับ จะยื่นคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำเหน็จพิเศษแทนได้ เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือนแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามพันบาท

มาตรา ๔๗ การขอบำนาญพิเศษต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรองกับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตราย ได้รับการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

ในกรณีดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ ให้แสดงถึงเหตุการณ์อันทำให้ควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตาย

ลักษณะ ๒/๑

บำเหน็จดำรงชีพ^{๓๔}

มาตรา ๔๗/๑ บำเหน็จดำรงชีพ ได้แก่ เงินที่จ่ายให้แก่ผู้รับบำนาญเพื่อช่วยเหลือการดำรงชีพโดยจ่ายให้ครั้งเดียว

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพมีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่เกินสิบห้าเท่าของบำนาญรายเดือนที่ผู้นั้นได้รับ

ผู้รับบำนาญผู้ใดได้รับทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพให้นำบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพรวมเป็นบำนาญรายเดือนเพื่อคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จดำรงชีพแก่ผู้นั้น

เมื่อได้รับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพอีก ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และได้ออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำนาญ

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดได้รับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่โดยมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามมาตรา ๓๐ และเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำเหน็จ การจ่ายบำเหน็จในกรณีเช่นว่านี้ ให้หักเงินออกจากบำเหน็จที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

^{๓๓} มาตรา ๔๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๐๒

^{๓๔} ลักษณะ ๒/๑ บำเหน็จดำรงชีพ มาตรา ๔๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๖

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพได้แสดงเจตนาขอรับบำเหน็จดำรงชีพไว้แล้ว แต่ได้ตายก่อนได้รับเงินบำเหน็จดำรงชีพ ให้การจ่ายเงินดังกล่าวเป็นอันระงับไป

ลักษณะ ๓
บำเหน็จตกทอด^{๓๔}

มาตรา ๔๘^{๓๖} ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดตาย ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

- (๑) บุตรที่ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้ได้รับสามส่วน
- (๒) สามีหรือภริยาให้ได้รับหนึ่งส่วน
- (๓) บิดามารดา หรือบิดาหรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ในกรณีที่ไม่มีทายาทในอนุมาตราใด หรือทายาทนั้นได้ตายไปเสียก่อนให้แบ่งเงินดังกล่าวระหว่างทายาทผู้มีสิทธิในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับ

ในกรณีที่ไม่มีทายาททั้งสามอนุมาตราดังกล่าว ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดตามแบบและวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่มีทายาทและบุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคสาม หรือบุคคลนั้นได้ตายไปก่อน ให้สิทธิในบำเหน็จตกทอดนั้นเป็นอันยุติลง

ในกรณีที่ได้มีการจ่ายบำเหน็จตกทอดไปแล้วหากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการหรือรู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันที่ตายของเจ้าบำนาญ ในกรณีเช่นนี้ให้กระทรวงการคลังเรียกคืนบำเหน็จตกทอดจากทายาทซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคห้าได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแต่อย่างใด

^{๓๔} ลักษณะ ๓ บำเหน็จตกทอด มาตรา ๔๘ ถึงมาตรา ๕๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒

^{๓๖} มาตรา ๔๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๙

มาตรา ๔๙^{๓๓} ภายใต้บังคับมาตรา ๓๘ ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะ
ได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตาย ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตก
ทอดให้แก่บุคคลตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับ
หรือมีสิทธิได้รับนั้น และให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น

ในกรณีที่ได้มีการรับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว เมื่อผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับ
บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพตาย การจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดตามวรรคหนึ่ง ให้หักเงิน
ออกจากบำเหน็จตกทอดที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน^{๓๔}

มาตรา ๕๐ การคำนวณเงินบำเหน็จตกทอดตามความในลักษณะนี้รายได้ได้ผล
เป็นยอดเงินบำเหน็จตกทอดไม่ถึงสามพันบาท ก็ให้จ่ายเป็นเงินบำเหน็จตกทอดสามพันบาท

ลักษณะ ๔

การพิจารณาสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ

มาตรา ๕๑^{๓๔} เมื่อกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการเจ้าสังกัดซึ่งมีฐานะไม่
ต่ำกว่ากรม หรือจังหวัด แล้วแต่กรณี ได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จหรือบำนาญแล้วให้รีบ
ตรวจสอบ และนำส่งให้ถึงกระทรวงการคลังภายในสามสิบวันนับแต่วันรับและให้
กระทรวงการคลังรับพิจารณาสั่งภายในยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันรับ ทั้งนี้ เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะ
ความผิดของผู้ขอหรือส่วนราชการเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณี

การขอให้สั่งจ่ายและการสั่งจ่ายบำเหน็จหรือบำนาญ ให้เป็นไปตามระเบียบที่
กระทรวงการคลังกำหนด

ลักษณะ ๕

การเสีสิทธิรับบำนาญ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดอยู่ ถ้า

- (๑) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่
ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ
- (๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

^{๓๓} มาตรา ๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖)
พ.ศ. ๒๕๓๙

^{๓๔} มาตรา ๔๙ วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๑)
พ.ศ. ๒๕๔๖

^{๓๕} มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔)
พ.ศ. ๒๕๒๖

ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด

มาตรา ๕๓^{๔๐} ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการหรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อน จะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๕๘

ในกรณีที่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการหรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ ถ้ากระทรวงเจ้าสังกัดเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๕๘

มาตรา ๕๔ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัด ผู้ใดกระทำความผิดอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือถูกฟ้องว่าเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ถ้าถึงแก่ความตายก่อนมีคดีหรือก่อนคดีถึงที่สุด ให้กระทรวงเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นเคยสังกัดอยู่พิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้นั้นได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงไว้เกินกว่าหนึ่งปีแล้ว ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๕๙

มาตรา ๕๕ ทายาทดังต่อไปนี้ ไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญตามมาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๙

(๑) ผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ได้เจตนากระทำ หรือพยายามกระทำให้เจ้าบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๒) ทายาทตามมาตรา ๕๔ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้ทายาทด้วยกันถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๓) ผู้ที่ได้ฟ้องเจ้าบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตน หาว่าทำความผิดโทษประหารชีวิต และตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดฐานฟ้องเท็จ หรือทำพยานเท็จ

ลักษณะ ๖

^{๔๐} มาตรา ๕๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๙)

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๖ ข้าราชการผู้ใดลาออกไปดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทน หรือสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณีก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้นับเวลาระหว่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทน หรือสภาผู้แทนราษฎร ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๗ ผู้ซึ่งไปหรือผู้ซึ่งทางราชการส่งอนุญาตให้ไปศึกษาวิชาในต่างประเทศก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อเข้ารับราชการให้มีสิทธินับเวลาระหว่างไปศึกษาวิชาในต่างประเทศเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๘ ข้าราชการผู้ใดกลับเข้ารับราชการก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญที่ใช้อยู่ในขณะที่กลับเข้ารับราชการนั้น อาจให้นับเวลาราชการหลายตอนต่อกันได้ ก็ให้ผู้นั้นมีสิทธิได้นับเวลาราชการตอนก่อนกับตอนหลังต่อกันได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

สุรินทร์/แก้ไข

๙/๐๑/๒๕๔๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔^{๔๐}

สุรินทร์/แก้ไข

๗/๑๑/๕๕

B+A

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๖^{๔๑}

สุรินทร์/แก้ไข

๐๙/๐๑/๒๕๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๙^{๔๒}

มาตรา ๑๑ การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ (จ) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ตามที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ สำหรับผู้ที่ได้กลับเข้ารับราชการใหม่ ก่อนวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ ให้บอกเลิกได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวัน นับตั้งแต่วันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้ต้องกระทำในขณะที่ยังรับราชการอยู่ และในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนมาแล้ว ให้คืนบำนาญและเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไปแล้วตั้งแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่ให้หมดเสียก่อนวันออกจากราชการ

มาตรา ๑๒ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ

๑. เนื่องจากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๗ ให้ข้าราชการตำรวจซึ่งกรมตำรวจสั่งแต่งตั้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตำรวจ โดยได้รับเงินเดือนจากผู้ว่าจ้าง คงมีฐานะเป็นข้าราชการตำรวจ จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้สอดคล้องกันด้วย

๒. ข้าราชการซึ่งออกจากราชการ โดยได้รับบำนาญไปแล้ว เป็นผู้ออกจากราชการไปโดยไม่มีความผิด เมื่อกลับเข้ารับราชการใหม่ ก็สมควรให้ประโยชน์ในการนับเวลาราชการตอนก่อนกับตอนหลังติดต่อกันได้

^{๔๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๖๘/ตอนที่ ๕๐/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๔

^{๔๑} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๐/ตอนที่ ๑๐/หน้า ๑๙๖/๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

^{๔๒} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๓/ตอนที่ ๗๗/ฉบับพิเศษ หน้า ๕/๒๗ กันยายน ๒๕๕๙

๓. เพื่อเหมาะสมแก่ความเป็นอยู่และความเป็นธรรมแก่ข้าราชการซึ่งได้รับราชการมานาน จึงสมควรให้สิทธิในการคำนวณบำนาญตามกฎหมายโดยไม่มีข้อจำกัดขั้นสูงไว้สำหรับบำนาญที่จะพึงได้รับ

๔. เนื่องจากข้าราชการประจำตลอดจนข้าราชการบำนาญบางคน บิดา มารดา ได้ตายเสียตั้งแต่เล็ก ต้องอาศัยญาติพี่น้อง เช่น ปู่ ย่า ตายาย หรือผู้มีใจบุญอื่น ๆ ช่วยเหลืออุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษามาตั้งแต่เยาว์วัย เช่นเดียวกับบิดามารดา จนกระทั่งเข้ารับราชการ เมื่อข้าราชการผู้นั้นถึงแก่กรรมลง โดยที่ไม่มีบุตรภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดูมากก็ควรได้รับบำนาญทดแทนเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้สำหรับผู้รับบำนาญพิเศษ และในทำนองเดียวกันข้าราชการที่ไม่มีบิดามารดาและบุตรภริยา แต่ได้อุปการะเลี้ยงดูผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อข้าราชการผู้นั้นถึงแก่กรรม ย่อมเป็นเหตุให้ผู้ที่อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูได้รับความเดือดร้อน จึงเป็นการสมควรที่จะให้ผู้อยู่ในความอุปการะเลี้ยงดูได้รับบำนาญทดแทนด้วย และเนื่องจากเดิมไม่มีบทนิยามคำว่า ผู้อุปการะ และผู้อยู่ในอุปการะ ฉะนั้น จึงควรมีบทนิยามไว้เพื่อให้ชัดเจนขึ้น

อัมพิกา/แก้ไข

๗/๓/๕๕

B+A (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒^{๔๔}

มาตรา ๓ ข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยมีสิทธิได้รับบำนาญก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ถ้ากลับเข้ารับราชการใหม่ คำว่า “เงินเดือนเดิม” ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ให้หมายถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับอันดับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการรวมกับเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ.) ตามเกณฑ์ครั้งสุดท้ายก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๔ เพื่อประโยชน์แห่งมาตรา ๓๑ วรรคท้าย ของพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ให้รวมเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ.) ตามเกณฑ์ครั้งสุดท้ายก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเข้ากับเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ได้รับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับซึ่งให้ตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณบำเหน็จบำนาญตามความในวรรคท้ายแห่งมาตรานั้นด้วย

มาตรา ๙ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๕ บำนาญปกติให้จำกัดจำนวนอย่างสูงไม่เกินเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๑๓ บทบัญญัติมาตรา ๑๒ ไม่กระทบกระทั่งสิทธิของผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญทดแทนอยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

^{๔๔} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๖/ตอนที่ ๑๐๑/ฉบับพิเศษ หน้า๒๕/๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

มาตรา ๑๔ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับเบี้ยหวัดบ้านานาญโดยคำนวณจากอัตราเงินเดือนที่ได้รับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและได้รับเงินเพิ่มอยู่ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราวสำหรับผู้ที่ได้รับเงินในงบประมาณเบี้ยหวัดบ้านานาญ พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้ได้รับเบี้ยหวัดบ้านานาญตามอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ได้รับบ้านานาญโดยคำนวณจากอัตราเงินเดือนที่ได้รับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่โดยมิได้นับเวลาราชการติดต่อกัน เมื่อออกจากราชการในตอนหลัง สำหรับบ้านานาญเดิมที่จะได้รับ ให้ได้รับตามอัตราในบัญชีดังกล่าวในวรรคแรก

บทบัญญัติในวรรคแรกให้ใช้บังคับเฉพาะผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับเบี้ยหวัดบ้านานาญเพราะเหตุที่ได้รับราชการ

มาตรา ๑๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

บัญชีอัตราเบี้ยหวัดบ้านานาญ
ท้ายพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านานาญข้าราชการ
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒

[เอกสารแนบท้าย]

๑. บัญชีอัตราเบี้ยหวัดบ้านานาญ

(ดูข้อมูลจากภาพกฎหมาย)

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่รัฐบาลได้เสนอร่างกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ยกเลิกเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ.) โดยรวมเงินเพิ่มพิเศษเข้าเป็นเงินเดือนจึงต้องแก้กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านานาญข้าราชการให้สอดคล้องกัน และในโอกาสเดียวกันนี้สมควรที่จะแก้หลักการบางประการในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านานาญข้าราชการเสียในคราวเดียวกันด้วย เช่น เปิดโอกาสให้ข้าราชการผู้มีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์ หรือมีเวลาราชการครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ลาออกจากราชการขอรับบำเหน็จบ้านานาญได้ และยกเลิกบ้านานาญตกทอดซึ่งปรากฏว่าได้มีความยุ่งยากในทางปฏิบัติเป็นอันมาก และเปลี่ยนเป็นบำเหน็จตกทอด

อนึ่ง เนื่องจากการที่เอาเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ.) มารวมกับเงินเดือนและถือเป็นเงินเดือนนั้น เป็นผลให้ข้าราชการซึ่งออกจากราชการ ภายหลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับบ้านานาญมีจำนวนสูงขึ้นทั้ง ๆ ที่การคำนวณเป็นไปตามวิธีเดิม จึงสมควรปรับปรุงอัตราเบี้ยหวัดบ้านานาญของข้าราชการที่ได้รับอยู่ในขณะนั้นเพิ่มขึ้นให้สมส่วนกัน เพื่อความเป็นธรรมแก่ข้าราชการซึ่งได้ปฏิบัติงานให้แก่บ้านเมืองมาแล้วนั้นด้วย

LIRT

อัมพิกา/แก้ไข

๗/๓/๕๕

B+A (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๕^{๔๔}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปีงบประมาณได้เปลี่ยนจากปีปฏิทินเป็นระยะเวลาตั้งแต่เดือนตุลาคมของปีหนึ่งถึงเดือนกันยายนของปีถัดไป และเป็นการสมควรที่จะเปลี่ยนหลักเกณฑ์เกษียณอายุของข้าราชการให้สอดคล้องกับปีงบประมาณใหม่ โดยให้ผู้ที่มิอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์แล้ว พ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์นั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สุนันทา/แก้ไข

๗/๑๑/๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๐๙^{๔๕}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ ในกรณีที่มีการโอนข้าราชการส่วนจังหวัดมาเป็นข้าราชการ ให้ผู้ที่โอนมามีสิทธิได้นับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนจังหวัดเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ด้วย จึงต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

สุรินทร์/แก้ไข

๙/๐๑/๒๕๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๒^{๔๖}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อให้ข้าราชการที่โอนมาจากพนักงานเทศบาลมีสิทธิได้นับเวลาระหว่างที่เป็นพนักงานเทศบาลเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ด้วย

สุรินทร์/แก้ไข

๙/๐๑/๒๕๕๕

A+B (C)

^{๔๔} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๗๘/ตอนที่ ๙๖/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๒๒ พุทธศักราช ๒๕๐๕

^{๔๕} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๓/ตอนที่ ๗๙/ฉบับพิเศษ หน้า ๗/๑๖ กันยายน ๒๕๐๙

^{๔๖} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๖/ตอนที่ ๑๙/ฉบับพิเศษ หน้า ๑๒/๖ มีนาคม ๒๕๑๒

ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๒๕ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๑๕^{๔๔}

สุรินทร์/แก้ไข
๑๑/๐๑/๒๕๕๕
A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๑๖^{๔๕}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อให้ข้าราชการซึ่งจะต้องออกจากราชการเพราะเกษียณอายุ ได้รับการพิจารณาบำเหน็จความชอบประจำปีของปีที่ยังออกจากราชการ และนำเงินบำเหน็จความชอบที่ได้รับนั้นมาคำนวณบำเหน็จบำนาญ

สุรินทร์/แก้ไข
๑๐/๐๑/๕๕
A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๗^{๔๖}

มาตรา ๕ ให้ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับเบี้ยหวัดตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเงินเบี้ยหวัด หรือบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับโดยมิได้นับเวลาราชการติดต่อกันและถูกงดบำนาญตามมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๙ เมื่อออกจากราชการในหรือหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สำหรับบำนาญเดิมที่จะได้รับ ให้ได้รับตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ให้ผู้ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยนิรโทษกรรมในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ หรือกฎหมายว่าด้วยล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

^{๔๔} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๔๙/ตอนที่ ๖๔/ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓/๒๔ เมษายน ๒๕๑๕

^{๔๕} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๐/ตอนที่ ๑๒๐/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๒๕ กันยายน ๒๕๑๖

^{๔๖} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๑ /ตอนที่ ๑๑๒/ฉบับพิเศษ หน้า ๓๔/๒๔ มิถุนายน ๒๕๑๗

มาตรา ๗ ความในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญปกติ ตามมาตรา ๕ หรือมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ ให้ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ได้รับบำนาญพิเศษตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษในฐานะทายาทผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ อยู่ในวันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ ให้รวมบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มที่ได้รับอยู่ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราวสำหรับผู้ได้รับเงินในงบประมาณเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ. ๒๕๐๐ เข้าด้วยกันแล้วปรับให้ได้รับเป็นบำนาญพิเศษอย่าง เดียวตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๔ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษในฐานะทายาท ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นต้นมา และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับอยู่ จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ได้รับบำนาญพิเศษตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๕ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้รวมบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มที่ได้รับอยู่ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ ประจำเดือนชั่วคราวสำหรับผู้ได้รับเงินในงบประมาณเบี้ยหวัดบำนาญ พ.ศ. ๒๕๐๐ เข้าด้วยกัน แล้วปรับให้ได้รับเป็นบำนาญตกทอดอย่าง เดียวตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๖ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

บัญชีอัตราเบี้ยหวัดบำนาญ

ท้ายพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๐)

พ.ศ. ๒๕๑๗

บัญชีหมายเลข ๑

บัญชีปรับอัตราเบี้ยหวัด หรือบำนาญปกติ

(ดูข้อมูลจากภาพกฎหมาย)

บัญชีหมายเลข ๒

LIART

บัญชีปรับอัตราเบี้ยหวัดหรือบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยนิรโทษกรรม
ในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ
หรือกฎหมายว่าด้วยล้างมลทินในโอกาสครบ ๒๕ พุทธศตวรรษ

(ดูข้อมูลจากภาพกฎหมาย)

บัญชีหมายเลข ๓

บัญชีปรับอัตราบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเกิน ๑๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๓๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญพิเศษเดิม
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเกิน ๓๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๑๕๐ บาท แต่เมื่อเพิ่มตามนี้แล้ว ถ้ามีจำนวนเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท
๔. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ให้คงได้รับเท่าเดิม
๕. บำนาญพิเศษที่ปรับแล้วตาม ๑. ๒. และ ๓. ถ้ามีเศษของบาท ให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

บัญชีหมายเลข ๔

บัญชีปรับอัตราบำนาญพิเศษสำหรับทายาท ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ
ซึ่งมีสิทธิได้รับอยู่ในวันที่ ๑ พฤศจิกายน

พ.ศ. ๒๕๐๒

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกันไม่เกิน ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๒๕ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกันเกิน ๕๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกันเกิน ๑๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท แต่เมื่อเพิ่มตามนี้แล้วถ้ามีจำนวนเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท

LIRT

๔. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกันตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไปให้คงได้รับเท่าเดิม
๕. บำนาญพิเศษและเงินเพิ่มที่ปรับแล้วตาม ๑. ๒. และ ๓. ถ้ามีเศษของบาท ให้ปิดเป็นหนึ่งบาท

บัญชีหมายเลข ๕

บัญชีปรับอัตราบำนาญพิเศษสำหรับทายาท ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ
ซึ่งมีสิทธิได้รับตั้งแต่วันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๒
จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษไม่เกิน ๕๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๒๕ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเกิน ๕๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญพิเศษเดิม
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเกิน ๑๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท แต่เมื่อเพิ่มตามนี้แล้ว ถ้ามีจำนวนเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท
๔. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ให้คงได้รับเท่าเดิม
๕. บำนาญพิเศษที่ปรับแล้วตาม ๑. ๒. และ ๓. ถ้ามีเศษของบาท ให้ปิดเป็นหนึ่งบาท

บัญชีหมายเลข ๖

บัญชีปรับอัตราบำนาญตกทอด

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกันไม่เกิน ๒๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๑๐ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกันเกิน ๒๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกัน
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกันเกิน ๑๐๐ บาทขึ้นไป ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท
๔. บำนาญตกทอดที่ปรับแล้วตาม ๑. ๒. และ ๓. ถ้ามีเศษของบาท ให้ปิดเป็นหนึ่งบาท

LIRT

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงอัตราเบี้ยหวัดและบำนาญ เพื่อให้เหมาะสมแก่ค่าครองชีพในปัจจุบัน และเพื่อให้ผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ เสียภาษีเงินได้เอง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สุรินทร์/แก้ไข

๑๐/๐๑/๒๕๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๑๕^{๕๐}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งบัญญัติให้ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว อาจได้รับการต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกได้ในกรณีพิเศษ ซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างยิ่ง นั้น ไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ของประเทศในปัจจุบัน สมควรที่จะได้ยกเลิกการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการ ซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว ไม่ว่าในกรณีใด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สุนันทา/แก้ไข

๑๓/๑๑/๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๒๐^{๕๑}

มาตรา ๕ การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๑๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ สำหรับผู้ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บอกเลิกได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้ ต้องกระทำในขณะที่ยังรับราชการอยู่ และในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนมาแล้ว ให้คืนบำนาญและเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไปแล้วตั้งแต่วันที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการให้หมดเสียก่อนวันออกจากราชการ

มาตรา ๖ บทบัญญัติมาตรา ๓๕ ทวิ ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งภายหลังได้เข้ารับราชการเป็นข้าราชการก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และข้าราชการผู้นั้นไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๕

^{๕๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๒/ตอนที่ ๓๕/ฉบับพิเศษ ๑/๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕

^{๕๑} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๔/ตอนที่ ๑๗/ฉบับพิเศษ หน้า ๓๑/๙ มีนาคม ๒๕๒๐

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ เกี่ยวกับการให้ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งออกจากราชการแล้ว ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีสิทธิขอต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการกับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับกรณีการกลับเข้ารับราชการใหม่ได้ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการแล้ว ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการมีสิทธิขอต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นกับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สุรินทร์/แก้ไข

๑๐/๐๑/๒๕๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๓) พ.ศ. ๒๕๒๓^๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สถานการณ์ของประเทศอยู่ในภาวะที่มีภัยรอบด้าน และภาวะทางเศรษฐกิจของโลกที่กำลังเป็นอยู่ในขณะนี้ก็กระทบกระเทือนต่อการพัฒนาประเทศชาติ สมควรที่จะเปิดโอกาสให้สามารถใช้ทรัพยากรทางด้านบุคคลมาร่วมกันทำประโยชน์แก่ประเทศชาติในด้านการรักษาความมั่นคงของราชอาณาจักร หรือเพื่อประโยชน์ในด้านการศึกษาและการพัฒนาประเทศให้มากที่สุด แต่เนื่องจากตามกฎหมายปัจจุบันนอกจากข้าราชการพลเรือนในพระองค์แล้ว เมื่อข้าราชการมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ต้องพ้นจากราชการ แม้ว่าทางราชการจะยังเล็งเห็นประโยชน์ของข้าราชการผู้นั้นอยู่ก็ไม่สามารถจะเรียกกลับมาทำประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สุนันทา/แก้ไข

๑๔/๑๑/๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖^๔

^๓ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๗/ตอนที่ ๑๕๖/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๒๑ กันยายน ๒๕๒๓

^๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๐/ตอนที่ ๑๗๐/ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓/๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

มาตรา ๙ ในกรณีที่มีผู้ได้รับเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการให้บำเหน็จความชอบเป็นกรณีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๒๑ อยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวมีผลใช้บังคับในการรวมเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายตั้งแต่วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๑

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ให้รวมเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด (พ.ป.ผ.) เข้ากับเงินเดือนเดือนสุดท้าย เพื่อการคำนวณบำเหน็จบำนาญ โดยให้มีผลใช้บังคับย้อนหลังตั้งแต่วันที่ประกาศใช้ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการให้บำเหน็จความชอบเป็นกรณีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๒๑ และสมควรให้บุตรที่ได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษและบำเหน็จตกทอดได้ เพื่อให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๕ ฉบับปัจจุบัน และสมควรให้ ทบวง กรม หรือส่วนราชการเจ้าสังกัด ซึ่งมีฐานะไม่ต่ำกว่ากรม หรือจังหวัด มีอำนาจส่งเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญได้เช่นเดียวกับกระทรวงเจ้าสังกัด และให้การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงการคลังโดยให้รีบตรวจสอบ และนำส่งให้ถึงกระทรวงการคลังภายในสามสิบวันนับแต่วันรับ และให้กระทรวงการคลังรีบพิจารณาสั่งภายในยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันรับ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สุรินทร์/แก้ไข

๑๐/๑๑/๒๕๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๓๐^๔

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งบัญญัติให้ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วอาจได้รับการต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกได้ในกรณีพิเศษ ซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างยั้งยืนไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ของประเทศในปัจจุบัน สมควรที่จะได้ยกเลิกการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว ไม่ว่าในกรณีใด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

อัมพิกา/แก้ไข

๗/๓/๕๕

B+A (C)

^๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๔/ตอนที่ ๑๑๙/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๒๕ มิถุนายน ๒๕๓๐

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๙^{๕๖}

มาตรา ๔ การนับเวลาราชการของผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ก่อนที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้ใช้บังคับมานานแล้ว และมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักการในการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการในส่วนที่เกี่ยวกับการคิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่กลับเข้ารับราชการใหม่ สิทธิรับบำเหน็จตกทอดและการแบ่งจ่ายเงินบำเหน็จตกทอด สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้เหมาะสมและสอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สุนันทา/แก้ไข

๑๕/๑๑/๔๔

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๒^{๕๗}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๓๓๔ (๒) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้ตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้พิพากษาศาลยุติธรรมซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณใด ไปดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสเพื่อนั่งพิจารณาพิพากษาคดีในศาลชั้นต้น ตั้งแต่วันถัดจากวันสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้พิพากษาผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์และหากผู้พิพากษาอาวุโสผู้ใดผ่านการประเมินตามที่กฎหมายบัญญัติว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ก็ให้ดำรงตำแหน่งต่อไปได้จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ผู้พิพากษาผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการและข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สุรินทร์ /แก้ไข

^{๕๖} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๓/ตอนที่ ๔๒ ก/หน้า ๒๒/๒๗ กันยายน ๒๕๓๙

^{๕๗} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖/ตอนที่ ๗๕ ก/หน้า ๖/๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๒

๑๐/๐๑/๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๓^{๔๔}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ให้ข้าราชการอัยการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในบังคับประมวลไปดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส เพื่อปฏิบัติหน้าที่พนักงานอัยการในสำนักงานอัยการสูงสุดตั้งแต่วันถัดจากวันสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ และหากอัยการอาวุโสผู้ใดผ่านการประเมินตามที่กฎหมายบัญญัติว่ายังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ก็ให้ดำรงตำแหน่งต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่อัยการอาวุโสผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสให้สอดคล้องกับกฎหมายดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สุรินทร์ /แก้ไข

๑๑/๐๑/๒๕๔๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๔๓^{๔๕}

มาตรา ๖ ข้าราชการผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ ถ้าผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกจากราชการภายหลังวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับแล้ว และเป็นการลงโทษตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ ข้าราชการผู้นั้นหรือทายาท แล้วแต่กรณี ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ สิทธิที่จะนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่มีประกาศใช้กฎอัยการศึกให้เป็นอันยุติลงนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่คณะรัฐมนตรีจะได้พิจารณาให้มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

^{๔๔} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗/ตอนที่ ๑๑ ก/หน้า ๕/๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓

^{๔๕} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗/ตอนที่ ๒๔ ก/หน้า ๗/๑ เมษายน ๒๕๔๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้โทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญมี ๕ สถาน คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ปลดออก และไล่ออก โทษให้ออกซึ่งมีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๔ จึงไม่มีอยู่ต่อไป และได้บัญญัติถึงสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการในกรณีปลดออกว่า ผู้ถูกลงโทษปลดออกจากราชการให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิในการได้รับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ ให้สอดคล้องกับที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีให้มีผลกระทบต่อบทบัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. ๒๕๒๑ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่ยังคงบัญญัติให้ข้าราชการตุลาการและข้าราชการอัยการซึ่งถูกปลดออกจากราชการไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ประกอบกับหลักเกณฑ์การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการในปัจจุบันถูกกำหนดให้เป็นไปโดยอัตโนมัติเมื่อได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึก ซึ่งไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจที่รัฐต้องการจะประหยัดงบประมาณรายจ่าย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีที่จะพิจารณาให้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สุรินทร์/แก้ไข

๑๑/๐๑/๒๕๕๕

A+B (C)

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๕๓^{๖๐}

มาตรา ๖ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ ถ้าผู้นั้นเป็นข้าราชการการเมืองอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และอยู่ในระหว่างเลิกรับบำนาญเพื่อนับเวลาราชการต่อเนื่อง ให้ผู้นั้นได้รับการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญต่อเนื่อง

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ บัญญัติให้ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมือง หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติแล้วภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง และให้นำอัตราเงินเดือนของข้าราชการการเมืองมาเป็น

^{๖๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗/ตอนที่ ๙๒ ก/หน้า ๑/๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๓

ฐานเงินเดือนในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ ทำให้ได้รับบำเหน็จบำนาญในตอนหลังสูงเกินควร เกิดความแตกต่างในการได้รับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่มีใช้ข้าราชการการเมืองซึ่งได้รับ หรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติที่ออกหรือพ้นจากราชการไปแล้ว แต่ไม่ได้กลับเข้ามาเป็นข้าราชการ การเมืองอีก และเกิดความแตกต่างกับข้าราชการการเมืองซึ่งไม่เคยเป็นข้าราชการมาก่อนในการ รับบำเหน็จบำนาญประกอบกับเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพการณ์ของประเทศในปัจจุบัน สมควร แก่ไขการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการการเมืองเสียใหม่ โดยให้ นับเฉพาะเวลาราชการที่ดำรงตำแหน่งเป็นข้าราชการการเมืองเท่านั้น จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้

สุนันทา/แก้ไข

๑๙/๑๑/๕๕

A+B (C)

สุนันทา

จักรกฤษณ์ จัดทำ

๑๒ มีนาคม ๒๕๕๖

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๕๖^{๖๐}

มาตรา ๕ ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพซึ่งได้รับ บำนาญอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพตามที่บัญญัติไว้ใน พระราชบัญญัตินี้ด้วย

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ คือ โดยที่สภาพการณ์ทางเศรษฐกิจได้ เปลี่ยนแปลงเป็นอันมาก อันมีผลกระทบต่อการดำรงชีพของข้าราชการบำนาญซึ่งได้รับบำนาญ เป็นรายเดือนเงินจำนวนที่คงที่ ดังนั้นเพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้รับบำนาญให้สามารถดำรงชีพอย่าง เหมาะสมและเพียงพอกับเศรษฐกิจในปัจจุบัน สมควรกำหนดให้ผู้รับบำนาญมีสิทธิขอรับบำเหน็จ ดำรงชีพจำนวนหนึ่งในระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ โดยเงินจำนวนที่ได้รับดังกล่าวจะนำไปหักออกจาก บำเหน็จตกทอดซึ่งจะจ่ายให้แก่ทายาทหรือบุคคลที่ผู้รับบำนาญได้แสดงเจตนาให้เป็นผู้มีสิทธิที่จะ ได้รับตามกฎหมายเมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ซึ่งการดำเนินการเช่นนี้เป็นการนำเงินที่รัฐ จะต้องจัดสรรเป็นงบประมาณรายจ่ายอยู่แล้วในอนาคตมาจ่ายให้แก่ผู้รับบำเหน็จบำนาญส่วนหนึ่ง ก่อน โดยมีได้เป็นการเพิ่มภาระงบประมาณรายจ่ายของรัฐแต่อย่างใด จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๕๗^{๖๑}

^{๖๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๐/ตอนที่ ๑๑๓ ก/หน้า ๑/๑๐ พุทธศักราช ๒๕๕๖

^{๖๑} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๑/ตอนที่พิเศษ ๗๗ ก/หน้า ๒๙/๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๗

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการตรากฎหมายกำหนดหลักเกณฑ์ให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งวิชาการซึ่งจะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณใดไปดำรงตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งวิชาการตั้งแต่วันถัดจากวันสิ้นปีงบประมาณที่มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์จนถึงวันสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๔ เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งดำรงตำแหน่งทางวิชาการให้สอดคล้องกับกฎหมายดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สัญญา/วาทีณี/วีราภรณ์/ปรับปรุง

๒๔ เมษายน ๒๕๕๙

พระราชบัญญัติ
เงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง
พ.ศ. ๒๕๓๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘
เป็นปีที่ ๕๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘”

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นต้นไป

มาตรา ๓^๒ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประเภทต่าง ๆ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการและคณะตุลาการศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม

“คณะกรรมการบริหารงานบุคคล” หมายความว่า คณะกรรมการข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประเภทต่าง ๆ เว้นแต่คณะกรรมการข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมและคณะกรรมการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ

^๑ ราชกิจจานุเบกษา/เล่ม ๑๑๒/ตอนที่ ๑ ก/หน้า ๑/๑ มกราคม ๒๕๓๘

^๒ มาตรา ๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๔๓

มาตรา ๓ นิยามคำว่า “คณะกรรมการบริหารงานบุคคล” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

คณะกรรมการพิจารณาเงินเดือนแห่งชาติ

มาตรา ๕^๔ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาเงินเดือนแห่งชาติคณะหนึ่งเรียกโดยย่อว่า “กงช.” ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นประธาน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงแรงงาน ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เลขาธิการสถิติแห่งชาติ ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ผู้แทนคณะกรรมการข้าราชการทหาร ผู้แทนคณะกรรมการข้าราชการตำรวจ ผู้แทนคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย และผู้แทนคณะกรรมการข้าราชการฝ่ายรัฐสภา คณะละหนึ่งคน และบุคคลซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ทางการบริหารในภาครัฐหรือเอกชนและมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ด้านระบบเศรษฐกิจ เงินเดือนและค่าจ้าง จำนวนห้าคน เป็นกรรมการ

ให้เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนเป็นกรรมการและเลขานุการ และอธิบดีกรมบัญชีกลางเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๖ กรรมการซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๕ ให้อยู่ในตำแหน่งได้คราวละสองปี ถ้าตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนกำหนดและยังมีกรรมการดังกล่าวเหลืออยู่อีกไม่น้อยกว่าสามคน ให้กรรมการที่เหลือปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้

เมื่อตำแหน่งกรรมการว่างลงก่อนกำหนด ให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการแทนภายในสามสิบวัน เว้นแต่วาระของกรรมการเหลือไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่แต่งตั้งกรรมการแทนก็ได้ ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการแทนนั้น ให้อยู่ในตำแหน่งได้เพียงเท่ากำหนดเวลาของผู้ซึ่งตนแทน

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีจะแต่งตั้งให้เป็นกรรมการอีกก็ได้ ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ แต่ยังมีได้แต่งตั้งกรรมการใหม่ ให้กรรมการนั้นปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะแต่งตั้งกรรมการใหม่

มาตรา ๗ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๕ พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับ

ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

^๔ มาตรา ๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๔)

- (๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๕) เป็นบุคคลล้มละลาย

มาตรา ๘ กงช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอแนะและให้คำปรึกษาแก่คณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเงินเดือน ค่าจ้าง เงินประจำตำแหน่ง สวัสดิการ และประโยชน์เกื้อกูลอื่นของข้าราชการ ทหารกองประจำการ นักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม และลูกจ้างของส่วนราชการ

(๒) ปฏิบัติการตามมาตรา ๑๓

(๓) ปฏิบัติการอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

การดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ กงช. อาจขอให้หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท หรือบุคคลใด ๆ จัดส่งเอกสารหลักฐานหรือมาชี้แจง แสดงความคิดเห็นได้

มาตรา ๙ การประชุม กงช. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุม กงช. ถ้าประธานไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธาน

การวินิจฉัยชี้ขาดให้ถือเสียงข้างมาก ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๐ กงช. มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการตามที่ กงช. มอบหมาย

ให้นำมาตรา ๙ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม

หมวด ๒

อัตราเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง

มาตรา ๑๑^๔ อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ข้าราชการทหาร ทหารกองประจำการ นักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง และอัตราตำแหน่งและเงินเดือนข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๒^๖ อัตราเงินประจำตำแหน่งและการรับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็น

^๔ มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๓)

ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการรัฐสภา ฝ่ายการเมือง และข้าราชการการเมือง ให้เป็นไปตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้

ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหาร ซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร และข้าราชการตำรวจประเภทใด ตำแหน่งใดจะได้รับเงินประจำตำแหน่งท้ายพระราชบัญญัตินี้ในอัตราใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

เงินประจำตำแหน่งไม่ถือเป็นเงินเดือน

มาตรา ๑๓ ในแต่ละปีให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลและกระทรวงการคลัง เสนอข้อมูลและความคิดเห็นเกี่ยวกับเงินเดือน ค่าจ้าง เงินประจำตำแหน่ง และสภาพการณ์เกี่ยวกับสวัสดิการความเป็นอยู่ประโยชน์เกื้อกูลต่าง ๆ ของข้าราชการ ทหารกองประจำการ นักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม และลูกจ้างของส่วนราชการที่อยู่ในกำกับดูแลไปยัง กงช.

ให้ กงช. นำข้อมูลและความคิดเห็นที่ได้รับตามวรรคหนึ่งมาประกอบการพิจารณาทบทวนเกี่ยวกับอัตราเงินเดือน ค่าจ้าง เงินประจำตำแหน่ง สวัสดิการ และประโยชน์เกื้อกูลต่าง ๆ ของข้าราชการ ทหารกองประจำการ นักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม และลูกจ้างของส่วนราชการ เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมเป็นธรรม ได้มาตรฐาน และไม่เหลื่อมล้ำกัน โดยคำนึงถึงค่าครองชีพที่เปลี่ยนแปลงไป ค่าตอบแทนในภาคเอกชน ฐานะการคลังของประเทศ ความแตกต่างระหว่างรายได้ของข้าราชการระดับต่าง ๆ ในประเภทเดียวกันและต่างประเภทกัน และปัจจัยอื่นที่จำเป็นถ้า กงช. เห็นสมควรให้มีการปรับให้เสนอผลการพิจารณาต่อคณะรัฐมนตรีต่อไป

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีพิจารณาเห็นว่าสมควรปรับอัตราเงินเดือนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น ถ้าการปรับอัตราเงินเดือนดังกล่าวเป็นการปรับเพิ่มเป็นร้อยละเท่ากันทุกอัตราสำหรับข้าราชการทุกประเภทและไม่เกินร้อยละสิบของอัตราที่ใช้บังคับอยู่ เมื่อได้รับอนุมัติงบประมาณรายจ่ายจากรัฐสภาเพื่อการนั้นแล้ว การปรับให้กระทำโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา และให้ถือว่าบัญชีอัตราเงินเดือนท้ายพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว เป็นบัญชีอัตราเงินเดือนท้ายพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในกรณีที่การปรับเป็นร้อยละเท่ากันทุกอัตราดังกล่าว หากทำให้อัตราหนึ่งอัตราใดมีเศษไม่ถึงสิบบาท ให้ปรับตัวเลขเงินเดือนของอัตราดังกล่าวให้เพิ่มขึ้นเป็นสิบบาท และมีให้ถือว่าเป็นการปรับอัตราร้อยละที่แตกต่างกัน

มาตรา ๑๕ การปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการ ทหารกองประจำการและนักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหมให้เข้าอันดับและชั้น ระดับและชั้น ระดับและชั้นหรือชั้นและชั้น แล้วแต่กรณี ตามบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๔ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะรัฐมนตรีกำหนด และให้มีผลเป็นการแก้ไขชั้นหรือชั้นเงินเดือนข้าราชการ ทหาร

^๖ มาตรา ๑๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๔)

กองประจำการ และนักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหมที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง กฎ ก.พ. ข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่ง มติคณะรัฐมนตรี มติ ก.พ. และข้อกำหนด ซึ่งออกตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการประเภทนั้น ๆ หรือตามกฎหมายอื่นตามไปด้วย

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๑๖ เพื่อประโยชน์ในการบรรจุบุคคลซึ่งเคยเป็นข้าราชการและออกจากราชการไปก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ กลับเข้ารับราชการ ให้ปรับอัตราเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกจากราชการให้เข้าอันดับและชั้น ระดับและชั้น ระดับและชั้น หรือชั้นและชั้น แล้วแต่กรณี ตามบัญชีอัตราเงินเดือนท้ายพระราชบัญญัตินี้ หรือตามบัญชีอัตราเงินเดือนท้ายพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา ๑๔ แล้วแต่กรณี ที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่กลับเข้ารับราชการ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ในระหว่างที่บุคคลตามวรรคหนึ่งออกจากราชการ ถ้ามีกฎหมายกำหนดให้ปรับอัตราเงินเดือนของข้าราชการประเภทเดียวกันกับผู้นั้นมาก่อนการปรับอัตราเงินเดือนตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ปรับเงินเดือนที่ผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกจากราชการตามกฎหมายนั้น ๆ เสียก่อน แล้วจึงปรับเงินเดือนตามวรรคหนึ่ง

ในกรณีที่ไม่สามารถปรับเงินเดือนของผู้ที่กลับเข้ารับราชการตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้คณะกรรมการบริหารงานบุคคลที่เกี่ยวข้อง เป็นผู้พิจารณาว่าผู้นั้นสมควรได้รับบรรจุในอันดับและชั้น ระดับและชั้น ระดับและชั้น หรือชั้นและชั้นใดเป็นการเฉพาะราย

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

[เอกสารแนบท้าย]

๑. บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน
๒. บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการทหาร ทหารกองประจำการ และนักเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม
 ๓. บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการตำรวจ
 ๔. บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการตุลาการ
 ๕. บัญชีอัตราเงินเดือนตะโตะยุติธรรม
 ๖. บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการอัยการ
 ๗. บัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง
 ๘. บัญชีอัตราตำแหน่งและเงินเดือนข้าราชการการเมือง
 ๙. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือน
 ๑๐. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย
 ๑๑. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครู
 ๑๒. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งผู้บริหารในมหาวิทยาลัยของรัฐ
 ๑๓. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งผู้บริหารสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
 ๑๔. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการทหาร
 ๑๕. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการตำรวจ
 ๑๖. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งสาขาวิชาชีพที่ขาดแคลน
 ๑๗. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการตุลาการ
 ๑๘. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการอัยการ
 ๑๙. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง
 ๒๐. บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการการเมือง

(ดูข้อมูลจากภาพกฎหมาย)

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันอัตราเงินเดือน อัตราเงินประจำตำแหน่ง และเงินอื่นในลักษณะเดียวกันของข้าราชการประเภทต่าง ๆ ได้กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการแต่ละประเภท ทำให้ขาดเอกภาพในการพิจารณา และเกิดความเหลื่อมล้ำในการปรับปรุงอัตราเงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน อยู่เสมอ สมควรนำมากำหนดรวมไว้ในกฎหมายฉบับเดียวกัน และกำหนดให้มีองค์กรคณะหนึ่ง เสนอนโยบายต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการปรับปรุงเรื่องดังกล่าวเพื่อให้เกิดความเหมาะสม เป็นธรรม ได้มาตรฐาน และไม่เหลื่อมล้ำกัน ประกอบกับปัจจุบันค่าครองชีพในประเทศได้เพิ่มสูงขึ้น มาก สมควรปรับปรุงอัตราเงินเดือน อัตราเงินประจำตำแหน่งและเงินอื่นในลักษณะเดียวกันที่ ข้าราชการได้รับอยู่ให้เหมาะสมด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สุนันท/แก้ไข

๒๘/๐๙/๕๕

A+B(C)

พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓^๗

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการตุลาการ บัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่ง ข้าราชการตุลาการ บัญชีอัตราเงินเดือนดะโต๊ะยุติธรรม และบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งดะโต๊ะยุติธรรมท้ายพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๕

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๒๕๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติว่า เงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง และประโยชน์ตอบแทนอื่นของผู้พิพากษาและตุลาการให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ ทั้งนี้ จะนาระบบบัญชีเงินเดือนหรือเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับมิได้ ประกอบกับปัจจุบันก็ได้มีการตรากฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมกำหนดเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการตุลาการชั้นใช้บังคับแล้ว อีกทั้งได้มีการตรากฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการศาลยุติธรรมเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๒๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ที่บัญญัติให้ศาลยุติธรรมมีหน่วยธุรการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระ ซึ่งได้มีการกำหนดเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการศาลยุติธรรมซึ่งเป็นข้าราชการในสำนักงานศาลยุติธรรมไว้แล้ว ดังนั้น เพื่อเป็นการรองรับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและกฎหมายที่ได้ตราขึ้นตามมาตรา ๒๗๕ ดังกล่าว สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเพื่อให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ภคินี/แก้ไข

๒๒/๒/๒๕๕๕

A+B(C)

^๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗/ตอนที่ ๕๕ ก/หน้า ๕๖/๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๓

พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๕^๕

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการอัยการ และบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่งข้าราชการอัยการท้ายพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการตรากฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งข้าราชการชั้น สมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเพื่อให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พรพิมล/แก้ไข

๘/๓/๔๕

A+B (C)

สมลรัตน์/อรรถชัย/เกษร/จัดทำ

๑๒/๐๓/๔๖

*พระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ พ.ศ. ๒๕๔๕^๖

มาตรา ๕๓ ในพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ ให้แก้ไขคำว่า “ปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม” เป็น “ปลัดกระทรวงแรงงาน”

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้บัญญัติให้จัดตั้งส่วนราชการชั้นใหม่โดยมีภารกิจใหม่ ซึ่งได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม นั้นแล้ว และเนื่องจากพระราชบัญญัติดังกล่าวได้บัญญัติให้อำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ รัฐมนตรีผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในส่วนราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่ โดยให้มีการแก้ไขบทบัญญัติต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับอำนาจหน้าที่ที่โอนไปด้วย ฉะนั้น เพื่ออนุวัติให้เป็นไปตามหลักการที่ปรากฏในพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงสมควรแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้สอดคล้องกับการโอนส่วนราชการ เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องมีความชัดเจนในการใช้กฎหมายโดยไม่ต้องไปค้นหาในกฎหมายโอนอำนาจหน้าที่ว่าตามกฎหมายใดได้มีการโอนภารกิจของส่วนราชการหรือผู้รับผิดชอบตามกฎหมายนั้นไปเป็นของหน่วยงานใดหรือผู้ใดแล้ว โดยแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายให้มีการเปลี่ยนชื่อส่วน

^๕ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๘/ตอนที่ ๑๑๒ ก/หน้า ๕/๕ ธันวาคม ๒๕๔๕

^๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙/ตอนที่ ๑๐๒ ก/หน้า ๖๖/๘ ตุลาคม ๒๕๔๕

ราชการ รัฐมนตรี ผู้ดำรงตำแหน่งหรือผู้ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการให้ตรงกับการโอนอำนาจหน้าที่ และเพิ่มผู้แทนส่วนราชการในคณะกรรมการให้ตรงตามภารกิจที่มีการตัดโอนจากส่วนราชการเดิมมาเป็นของส่วนราชการใหม่รวมทั้งตัดส่วนราชการเดิมที่มีการยุบเลิกแล้วซึ่งเป็นการแก้ไขให้ตรงตามพระราชบัญญัติและพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

สุมลรัตน์/อรรถชัย/มณฑาทิพย์/จัดทำ

๑๑/๐๗/๕๖

พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๗^๑

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการตรากฎหมายว่าด้วยเงินเดือน เงินวิทยฐานะ และเงินประจำตำแหน่งข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษาชั้นสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งเพื่อให้สอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สัญชัย/วาทีณี/วีราภรณ์/ปรับปรุง

๒๕/เมษายน/๒๕๕๙

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๑/ตอนพิเศษ ๗๙ ก/หน้า ๗๘/๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗

